

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Madame Nielsen.; Madame Nielsen; Beck-Nielsen, Claus.; Nielsen.
Titel Title:	<u>Markedet (er ikke noget sted); The Market is no Place</u>
Alternativ titel Alternative title:	The Market is no Place.
Udgavebetegnelse Edition Statement:	version 29. januar 2015.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Premiere 05.05.2015 på Det Kongelige Teater, Det Røde Rum
Fysiske størrelse Physical extent:	57 bl.

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.

Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts

If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

(MT-5-Markedet-29-Jan-2015)

MADAME NIELSEN

www.nielsen.re

MEDIETS TEATER - Del V – finale**– Markedet (er ikke noget sted) / The Market is no Place –***version 29. januar 2015*

*

MEDVIRKENDE

Mindst 6 medier, gerne mange eller endnu flere.

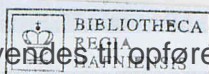
*

Et show, hvor Iscenesætteren – suverænen, der råder over forestillingen og, som Staten, på én gang står uden for og er en del af den etablerede orden - ved hjælp af Mediets Teater og gennem sine medier lokker en håndfuld af markedsøkonomiens subjekter eller brikker – vindere såvel som og tabere - her op i det tryggere nord og ind på sin scene, for igennem en iscenesættelse og udstilling af deres kamp med Markedet at give svaret på spørgsmålet: Hvad er Markedet? Hvordan fungerer det? Hvordan kan vi få kontrollen over det? Og er det muligt at afskaffe det og erstatte det med en anden verdensorden?

Som det første tilfældige offer taler en ung græker, vred over, at han ikke er blevet inviteret til dette møde eller denne forestilling om Markedet. Han vil ind på Markedet, og med sin oprørske energi lykkes det ham at bytte plads med sit medie, og med ét er grækeren fanget i Markedsøkonomien. Sammen med Markedets berømteste urfjende og kritikere, det nuværende europæiske spøgelse Karl Marx, bliver han af Iscenesætteren sendt på en vandring op gennem Markedets tre kredse eller niveauer: Det Reelle, Det Symbolske og Det Imaginære. I løbet af opstigningen konfronteres de to vandrere og publikum med Markedets mangfoldige mekanismer og konsekvenser – fra de alt for reelle ofre i verdens fattigste og efterhånden også rigere dele til de imaginære størrelser som Banken, gælden, Staten og derivatet – og skridt for skridt forvandles Grækeren fra en naiv ung tidstype til en revolutionær aktivist, en ny Che Guevara eller Messias, der påtager sig at samle menneskeheden i et opgør med Markedet, mens den gamle Marx langsomt forstøver og ender som en hjemløs Beckett-figur, der er faldet ud af Historien.

Aktørerne optræder både enkeltvis som medier for Markedets forskellige fænomener, men også kollektivt som Koret, der – med forbillede i det maskeklædte kor i de græske tragedier - giver stemme til hele den globale polis af Markedets skabninger.

*

På Markedets præmisser fungerer **Mediets Teatermaskine** som følgende eksempler:

Markedet > Iscenesætteren/Staten > mediet < mediets skygge

Markedet taler gennem Iscenesætteren, der taler gennem mediet, der på et tidspunkt - fra den anden side så at sige - bliver gennembrudt af sin egen skygges stemme: den arbejdsløse skuespiller, der blev vraget, da mediet blev valgt.

Ung græker > mediet > ung græker < Markedet

Ung græker taler gennem et medie, mediet forsvinder, grækeren er tilbage, og nu taler Markedet gennem ham og med ham.

Grækeren, Marx og Iscenesætteren/Staten taler igennem hvert deres medie. De har altså hver deres sceniske krop, hvor de finder sted hele vejen gennem showet. Iscenesætterens medie kan muligvis godt lægge krop til andre "karakterer". De øvrige medier (mindst 3) lægger krop til resten af stemmerne/karaktererne og kan sagtens påtage sig adskillige.

Markedet repræsenteres ikke af et bestemt medie. Markedet er i ethvert medie, overalt, og Markedet kan uden varsel give sig til at tale gennem ethvert givent medie.

Koret (Markedets skabninger eller Menneskeheden): Udgøres først bare af to medier, der på ét tidspunkt bliver til tre og dermed forvandles fra et sølle par til begyndelsen til Massen, der kan gøre oprør og forvandle sig til Menneskeheden. Som Koret optræder de med en form for masker, og deres replikker kan på musikalsk vis bevæge sig gennem mange former: De kan tale som med én stemme i synkront kor eller måske ligefrem synge som et kor, og de kan splittes i individer, i vekseltale eller helt gå fra hinanden. Desuden kan maskerne tages af og på og lade dem veksle mellem anonyme repræsentanter for massen og individuelle medier.

Alle medierne (inklusive Marx', Grækerens og Iscenesætterens medier) kan i løbet af forestillingen påtage sig masken og blive del af Koret. Koret har ingen fast "besætning".

Regiebemærkningerne: er mange steder meget udfoldede og fortællende og skal det fleste steder primært forstås som en iscenesættelse af læsningen, en forestilling om en iscenesættelse, som i praksis kan komme til at se ud på meget anderledes og forskellige måder.

*

De sceniske rum (et forslag): Fra minimalismen i Mediets Teater gennem Markedets virtuelle show til Revolutionen eller Arbejdets apokalypse:

Forestillingen begynder i Ouverturen i Medie-teatrets minimalisme, (som det langt hen ad vejen kunne ses i iscenesættelsen af *De Europæiske Medier* på Det Kongelige Teater): Et nøgent scenerum, i hvilket medierne optræder uden kostume i "deres private tøj". Når de gennembyrdes af Markedets stemme eller er medier for ofre og vindere, Instruktøren, Marx etc., er det i deres eget tøj, uden brug af rekvisitter eller kostumer. Dette er så at sige forestillingens, men også medie-teatrets, grundform, kontrolleret og iscenesat af Iscenesætteren i konkurrence, kamp eller samspil med Markedet.

Men i det Marx & Grækeren træder over tærskelen ind på Markedets nederste niveau, det Reelle, træder de samtidig ind i den iscenesatte forestilling om Markedet. Denne forestillings sceniske rum forvandler sig op gennem de tre niveauer og er måske at ligne med en opstigning gennem den menneskelige krop: Fra det nederste - tarmenes og udsondringernes affaldslandskab - over hjertets og sansernes symbolske, formfuldendte og symbolskabende verden, til hjernen og imaginationens grænseløse rum.

På det Nederste niveau er det måske et tarmsystem af stinkende og boblende materier. På det mellemste niveau er det måske et hjerterummets eller øjeæblets eller en øresneglens rum gjort af symboler og formfuldendte objekter. Og på det tredje og øverste niveau, det Imaginære, måske et højteknologisk abstrakt medielandskab, et Wagnersk Gesamtshow for det 21. århundrede, et show af olympiske dimensioner, et produkt af begivenhedskulturen, hvor selv revolutionen kan markedsføres.

Men parallelt med denne bevægelse op gennem Markedets perfekt orkestrede form fødes dens skygge: revolutionen, arbejdets og materiens kaos: På et tidspunkt i løbet af den krise, som forestillingen gennemspiller, begynder ofrene og deres medier at gøre oprør, uden for sproget: Det begynder, da Verdens Mest Magtfulde Menneske og hans medie river sin/deres tunge ud (eller med sorte gaffatape forseglers den og munden), så han/de ikke længere kan være medier for Markedet. Én for én følger andre magter, ofre og medier hans eksempel, indtil hele verdenssamfundet til slut består af sprogløse væsener, der med deres hænder i fællesskab er ved at skabe en ny verden af den gamle verdens materialer; et arbejde så intenst og altomskabende, at det lader verden og dermed Markedets totalshow forsvinde eller måske lige frem gå under i støj, røg, støv, gnistren og gløden fra skærebændere, bulldozere, lastvogne, metro-byggeri-mega-hammere, dynamitekspllosioner, boringer etc. - en arbejdets undtagelsestilstand eller ragnarok. .

I sin totalitet bevæger forestillingen sig fra Medieteatrets minimalisme over en slags teatral maximalisme til et revolutionært kaos, i hvilket forestillingen, showet, Markedet osv. går under. (Dermed slutter Medie-pentalogien også af med det eneste mulige oprør mod Medieteatrets tyranni: tavsheden.)

*

Mediets Teater - del V (finale)

Markedet (er ikke noget sted) / The Market is no Place

*

OUVERTURE

GRÆKEREN & MEDIET

Et yngre mandligt medie kommer ind, ser sig omkring – til publikum

Hej. Panajotis Xenakis. Jeg skulle have været her i aften. Her skal være et offentligt møde af en art. *Ser sig omkring i tomrummet.* Om Markedet. Krisen. Hele det system, der er ved at få verden til at gå under. Jeg er et af ofrene. Det havde været oplagt at lade mig være til stede her, så jeg personligt kunne tale

min sag. Men, næh nej. Man har valgt at lade en af de lokale tale i mit sted, en af dem, der i modsætning til mig ikke bare har en fremtid, men oven i købet et job, og ikke som reklameuddeler eller taxachauffør, men et job i staten, i en stor prangende statsinstitution, og som altså lige nu står her, inde i varmen med al opmærksomheden rettet mod sig og endda har fået al taletiden, *min* taletid, og han får oven i købet løn for det, den løn som ret beset skulle være min. Hvad fanden er det for noget? Vi skulle forestille at være borgere i den samme union. Du burde hjælpe mig, men i stedet står du her og tager ordene ud af munden på mig og forsøger at få det til at se ud, som om det handler om mig, når det i virkeligheden bare er dig, der er på. *kort tavshed* Hallo, kammerat! Hvorfor siger du ikke noget? *mediet lader som ingenting, men ser måske lidt forvirret ud, havde ikke regnet med, at han selv skulle blandes ind i det her.* Du er vel medarrangør af det her? Du har i hvert fald sagt ja til at medvirke. Her. Ja, hvorfor skulle det finde sted lige her? Hvor der ikke er nogen krise. *Ser sig omkring i det dyre teaterum* Den er i hvert fald ikke særlig påfaldende. Du skulle lige vide, hvordan det ser ud hernede! Men det interesserer dig vel ikke? Hallo?! *tavshed – mediet ser efterhånden lidt beklemt ud, som om han fortryder, at han har sagt ja til det her og egentlig bare ønsker at være et helt andet sted, langt borte, i solen på en strand, i ... Grækenland for eksempel.* Er du virkelig interesseret i min historie? Eller er det bare noget, du lader som om? Piller I det hele ned i næste uge og lejer salen ud til et managementkursus? Står du her igen om tre uger og spiller drukkenbolt i en national komedie? Hallo?!

Så endelig siger mediet noget, forsigtigt

Vil du gerne have, at jeg siger noget?

Ja! Du skulle vel forestille at være solidarisk med mig? Men i det her land er man måske solidarisk ved at holde sin kæft?

Når jeg ikke siger noget, så er det jo netop for at lade dig komme til orde.

Aha?! Så ikke nok med, at du accepterer den herskende verdensorden og tager imod penge for at stå her i stedet for mig, du gør ikke engang noget for de penge, du står bare og glor? Er det det I kalder arbejde heroppe?

Tavshed?

Nej.

Så sig noget, kammerat, man er ikke solidarisk ved at holde sin kæft.

kort tavshed

Okay. Mit navn er Thomas Land...

Hold nu kæft, det er da fuldstændig ligegyldigt, hvad du hedder. Det, der betyder noget, er, at du taler min sag!

Okay. *kort pause, mediet rømmer sig.* Altså, helt personligt, som borger i den her union, synes jeg, det er vigtigt, at vi er solidariske med hinanden, også når der er krise, som det er tilfældet nu, især i de sydeuropæiske lande, i Italien, Spanien, Portugal og altså Grækenland (*eller hvor i Europa det nu er, at den økonomiske krise er værst på det tidspunkt, forestillingen finder sted*). Det kan ikke passe, at fællesskabet skal være på markedets præmisser, at vi kun er sammen, når vi kan bruge hinanden. Vi må også være klar til at hjælpe hinanden, når det hele bryder sammen. Alle de millioner af unge i Grækenland, som pludselig står uden arbejde, uden muligheder for at tage en uddannelse eller bruge den uddannelse, de har, som pludselig ikke har nogen fremtid, som for eksempel denne her unge mand, som jeg formoder er arbejdsløs ...

Ja. Nej, vent, det nytter ikke at stå her og "bla bla bla" ... Hvis du virkelig vil gøre noget, Tommy ...

Thomas!

Hold nu kæft, hvis du virkelig vil være solidarisk, så lader du mig få din plads her, nu, dit job og din løn, din garderobe, lejlighed, sygeforsikring, dit liv ... og så kan du få mit. Dét vil fandeme være solidaritet.

kort tavshed Ok?

Tavshed – så tager mediet sig sammen

Nu er det jo ikke så enkelt...

Hvorfor ikke? Det er da bare at gøre det.

For det første så taler ingen af os jo hinandens sprog.

Det kunne vi hurtigt lære. Jeg kan i hvert fald. Du er vel ikke idiot?

Nej. Nej nej. *tavshed*

Okay?

Kort tavshed

Du vil altså have, at vi bytter. At du får min ... position, her, på teatret, og at jeg får din, der hvor du nu ... ja, jeg ved jo ikke, hvordan der ser ud, der hvor du ...

Det får du se.

Ja, det gør jeg vel.

Okay?!

pause

Ja. Nej, jeg ved ikke ... Jeg vil gerne gøre noget, men bare at bytte ... Det ændrer jo ikke noget.

Det gør det for mig. Og hvis det ikke ændrer noget for dig, så er det vel heller ikke noget problem for dig?!

Nej, men i den større sammenhæng. Det, at du og jeg bytter jobs ...

Jeg har ikke noget job.

Nej, men så livssituation, det at vi to bytter tilværelse, det ændrer jo ikke noget i den store sammenhæng, markedsökonomien, den herskende verdensorden, det er vel den, det er galt med?!

Selvfølgelig, verdensordenen, den må vi bestemt gøre noget ved, Tony. Men til en begyndelse, så bytter vi to plads. Det er vel meget retfærdigt, ikke?! Nu har du levet ... hvor gammel er du?

27 (erstattes af det pågældende medies alder).

Nu har du levet 27 år her oppe i det rige nord, og jeg har levet 27 år hernede på bunden, og nu bytter vi plads, så kan du leve de næste 27 år hernede, og jeg kan leve de næste 27 år i de omstændigheder og med de muligheder, du nu har. Og så om 27 år, så kan vi jo altid se.

Se hvad?

Ja, om der er behov for at ændre noget. Måske har det hele til den tid udlignet sig, så at alle har de samme muligheder, og så er der jo ikke nogen grund til at gøre mere ved det, så bliver vi bare der, hvor vi nu er, vi to. Okay, Toby?

Thomas!

Tavshed – så fortsætter mediet:

Altså, det mest meningsfulde må da være, at hvert enkelt menneske tager udgangspunkt der, hvor han eller hun nu er, og så derfra forsøger at gøre noget.

Jeg kan ingenting gøre. Jeg har ingen muligheder, ingen fremtid.

Nu er man vel ikke bare et offer for omstændighederne. Man har jo selv i en vis grad været med til at bygge det samfund op, man lever i. Den krise, I står i lige nu, det er jo ikke bare, fordi vi er nogle rige

svin heroppe. I har jo også selv en del af skylden. I de sidste mange år har I jo levet for lånte penge, tilskud, fra os bl.a., købt store biler, ædt jer fede på dyre restauranter, bygget huse til højre og venstre og levet det fede liv, uden at betale skat. I har jo snydt, ikke bare os andre, men også hinanden. Og nu ... ja, nu går den bare ikke længere, kammerat. Nu braser hele lortet sammen. Og hvorfor? Fordi I har været nogle korrupte, luddovne snyltere hele bundtet!

Mig?! Det er da ikke mig, der er korrupt! Mit liv skal først til at begynde. Det er mine forældre, og deres forældre, det er dem, der har brugt alle de penge, jeg skulle have investeret mit liv i!

Så gør noget! Gør oprør! Smid dem ud, alle de korrupte røvhuller, lav en revolution, skyl hele historien ud i Middelhavet og begynd forfra. Jeg har sgu da også været nødt til at gøre mit personlige oprør, her.

Det er jo ikke, fordi det hele er fedt her. Tag dig sammen, mand!

Hvad vil du have, jeg skal gøre, Tobin?

Det må du selv finde ud af. Jeg skal nok støtte dig. Men først må du vise, at du selv kan gøre noget. I stedet for bare at stå her og brokke dig, råbe op, bla bla bla bla. Christ!

Tavsbed – ser ud på publikum

Sådan. Så skred han endelig. Forkælede nar. *Han ryster på hovedet og sukker, trækker en pakke græske cigaretter op af lommen og slår en ud og tænder den, ryger.*

Panajotis Xenakis. Eller bare Panos. Fra Athen.

Herfra står verden åben: en helt ny situation: Nu er det grækeren, der bestemmer, her oppe nordpå. Hvad mon han gør?

*

Måske gør Grækeren følgende:

GRÆKEREN & MARKEDET

GRÆKEREN

Jeg er kommet herop, fordi jeg vil ind på markedet. Det er her, det ved jeg, det kan jeg se på jer. *Ser på publikum.* Nærlige røvhuller! Jeg vil sgu også have min del af kagen. Okay?! Hvor er det så? Det må jo være et sted, ik!

Ja, Markedet er der, og her, i ham, allerede, nu taler det i ham:

Ja.

Grækeren ser sig omkring

Hvor?

Her. Lige her, hvor jeg hele tiden har været. I din mund, på din tunge, i dine ord, i spyttet du synker, i plomberne i dine tænder, i den halvt fordøjede mad i din mave, i dine tarme, dit køn, i blodet, der pulserer, i sveden under dine arme, i duften du forsøger at dæmpe den sure lugt med, i din skjorte, din jakke, i lommerne i dine bukser, i mobiltelefonen, i din hånd, i gulvet, du står på, i væggene der omgiver dig, i lyset, i mørket, i stolene foran dig, i menneskene, der ser på dig, i deres øjne, i deres tanker, i deres gæld, i pengene de tjener, i varerne de køber, billetten, forestillingen, de ser, programmet, de holder i deres hænder, i maskinen, der har trykt programmet, i institutionen, der har bestilt det, i staten, der har finansieret det, i den verdensorden, staten er en del af, i de kræfter, der styrer den i hvert eneste land, i hver eneste by, i hvert eneste menneske på jorden og også i dig.

Fy for satan! *Grækeren spytter* Jeg vil ind på Markedet. Jeg skal sgu ikke have noget Marked ind i mig!

Han spytter igen Ud med dig, din Satan! Væk! *Han vender det hvide ud af øjnene, foret ud af de tomme bukselommer, spytter igen, river sig i håret, kradser sig i hovedbunden, som om han har lus, klør sig over hele kroppen, forsøger at ryste Markedet af sig ... Markedet ler*

Hold op!

Troede du virkelig, at du kunne komme ind på Markedet uden at få Markedet på hjernen, i blodet, i marv og ben?

Forsøget på at ryste Markedet af sig udvikler sig til en slap-stick

Hold nu op, for helvede! Lad mig være i fred!

Markedet ler

Desværre, Panos. Der er ikke noget privatliv i Markedet.

Så lad mig i det mindste komme ud herfra! *kalder på sit forbenværende medie* Tobin! Toby! Tommy! Kom tilbage! Jeg vil ud!

Slap-sticken blir endelig til panik

Det kan du ikke komme, Panos. Der er heller ikke noget uden for mig. Uanset, hvor langt ud du kommer, så er Markedet altid et skridt længere.

Udmattet, som et klynkende barn

Nåde! Jeg er ikke engang tredive år. Jeg har ikke fået en chance. Hvorfor skal Markedet lige præcis være i mig?

Jeg er i enhver. Se dig omkring!

Grækeren ser udmattet på publikum – Markedet fortsætter:

I kan ikke leve uden mig. Uden mig ville mennesket ikke være menneske.

Aha? Er det det, det vil sige at være et menneske?

Tavsbed

*

ISCENESÆTTEREN, GRÆKEREN & MARKEDET

Først nu kommer Iscenesætteren, aftenens vært, ind

ISCENESÆTTEREN

Godaften. Mit navn er Elisa Kragerup [*navnet på forestillingens instruktør*]. Jeg er 35 år, uddannet som instruktør på Statens Teaterskole. Jeg er iscenesætter af aftenens forestilling. Ligesom Markedet er jeg usynlig, men samtidig til stede overalt i tid og rum som iscenesætter af det, der kommer til at ske. Lige nu taler jeg til jer gennem et af mine x [*antallet af medier i forestillingen*] medier, Helle Fagralid/Johanne Louise Schmidt [*erstattes af navnet på det medie, der ifølge programmet er Iscenesætterens medie*] ...

Hun afbrydes af mediet

Nikolaj! [*navnet på et andet medie, der ikke er nævnt i programmet, men her og nu faktisk står på scenen som medie for Iscenesætteren*]

Hvad?

Nikolaj Dahl Hamilton. Det er ikke Helle/Johanne. Hun fik et andet tilbud, som hun åbenbart syntes var bedre.

Nå?!

Ja, så i aften, så er det altså mig, der er dig.

Okay? Nikolaj ... Men du minder da på ingen måde om mig?

Næh...

Tværtimod, du er halvskaldet og lidt jovial ... [*en kort og præcis beskrivelse af det tilstedeværende medie, sådan som han/hun ved første blik ser ud*] Du er selvfølgelig sjov og rørende, det er du virkelig, Nikolaj, men særlig respektindgydende, det er du sgu ikke.

Nej ... det kan da godt være ...

Okay, Nikolaj så. Lige nu taler jeg altså til jer gennem dette medie, Nikolaj Dahl Hamilton. På vegne af os alle vil jeg i aften foretage en kritik af Markedet i håb om, at vi sammen vil kunne åbne døren til en anden verden, der ikke (som den nuværende) regeres mere og mere enevældigt af Markedet. Men hvis vil ønsker et opgør med Markedet, må vi først finde ud af, hvad Markedet egentlig er for et fænomen. Hvor er Markedet? Hvordan ser det ud? Hvordan fungerer det? For at kunne besvare disse spørgsmål, er vi nødt til at se Markedet udefra. Men hvordan? Så snart vi åbner munden, så snart vi tænker, er vi allerede i Markedet, og Markedet er i os. Vi har brug for et øje udefra. Et øje, der kan overskue Markedet og vores rolle i det. Men et sådant øje findes ikke. Hvad så? Måske en, der i modsætning til os forkælede nordeuropæere virkelig har fået ødelagt sin hverdag og sin fremtid af markedskræfterne. En af de indignerede, outsiderne, ofrene. *Hun vender sig mod Grækeren Panos.*

GRÆKEREN

stadig forvirret af udmattelse

Mig?

[

ISCENESÆTTEREN

Til publikum

På en måde ville jeg ønske, at jeg var Panos. Jeg vil gerne ændre verden, men jeg er en forkælet tøs, jeg er vokset op ude i Hellerup og har gået i skole med de andre forkælede børn på prinsernes skole, jeg har fået landets dyreste uddannelse og har fast job herinde i dette vidunderlige hus med en god løn, som I betaler; min lejlighed er fuld af statuetter fra alle de priser, jeg har modtaget, og hvis min forestilling om Markedet bliver en succes, så bliver mine chancer på Markedet bare endnu større, end de var i forvejen.

GRÆKEREN

Dit svin!

ISCENESÆTTEREN

Ja.

GRÆKEREN

Ja?

ISCENESÆTTEREN

Du har ret til at være vred, Panos.

]

(Men) Hvis du ønsker en anden verdensorden, så må du begynde indefra, med Markedet i dig selv. Lad os lokke det frem og få det til at afsløre sig en smule.

PANOS

svimmel

Men ...

ISCENESÆTTEREN

Hvordan har markedet det i dag?

MARKEDET (GENNEM GRÆKEREN PANOS)

Jeg ... jeg har kendt bedre dage, må jeg nok sige.

ISCENESÆTTEREN

Markedet er nede?

MARKEDET

Jeg er nede. Nogle dage er jeg på vej op igen. Nogle dage er jeg i chok. Igennem de sidste hundrede og halvtreds år har jeg fået stadig mere magt, og samtidig er mine kriser blevet hyppigere og værre. Jeg er kort sagt meget menneskelig.

ISCENESÆTTEREN

til publikum

Markedet er i virkeligheden meget menneskeligt. I virkeligheden er der ikke noget mere menneskeligt end Markedet.

til Markedet

Hvad vil du?

MARKEDET

Ingenting. Jeg er ikke ond. Jeg vil jer ikke jeres bedste. Jeg vil ingenting. Jeg er det, jeg gør. Jeg fungerer.

ISCENESÆTTEREN

Markedet er en maskine.

MARKEDET

I kan kalde mig lige, hvad I vil. I kan give mine kræfter frit spil. I kan forsøge at styre mig. Jeg er ligeglad. Jeg er ikke noget jeg. Jeg er.

kort tavshed – Grækeren kommer langsomt, forvirret "til sig selv"

ISCENESÆTTEREN

Tak, Panos. (Nu ved vi en smule om Markedet, men hvad med os selv, hvem er "vi" egentlig?)

*

KORET – I: Markedets pris

To medier kommer ind. Begge har en neutral maske eller halvmaske for ansigtet, ikke masker, der giver dem karakter, tværtimod: masker der gør dem karakterløse og ens – måske klassiske græske masker, som de brugtes af Koret i de græske tragediespil i Athen. De taler i kor, men kan også pludselig splittes op i et samspil mellem individuelle stemmer. I kor:

I årtusinder levede vi adskilt, først i små flokke, siden i stammer, siden spredt ud over jorden i folkeslag, og i de sidste hundreder af år i nationalstater, der delte kloden med deres grænser. Men nu, endelig, har Markedet nedbrudt den sidste grænse og forenet os i ét globalt folk, nu, endelig, kan vi tale grænseløst og med én stemme som Markedets skabninger og sige: Vi tror på Markedet, det levende Marked, Markedet i evig fri forandring. Markedet har givet os alt det, vi ikke kunne drømme om, alt det vi ikke anede, vi kunne få brug for og nyde. Hvilken Gud har nogensinde givet sine skabninger sådanne mirakler som denne *medierne tager synkront deres mobiltelefoner op og lader dem lyse i et kortvarigt mørke* Hvilken stat har nogensinde givet sit folk en sådan mangfoldighed af farver og former og *snit medierne viser synkront deres personlige og forskellige mærkevaretojs* Hvilken natur har nogensinde givet sine skabninger alverdens frugter *én efter én rækker de alverdens og alle årstidernes modne frugter, blomster, fugle og fisk frem, f.eks.*

blåbær, bananer, isblomsten, orkidéen, jordbær, hornfisk og haj - på én gang og uanset årstiden? Kun Markedet kan gøre sådanne mirakler, Markedet som har skabt os i sit billede, som ét folk, én nation, Markedets skabninger.

*

INTRODUKTIONEN AF KARL MARX

ISCENESÆTTEREN

Er det virkelig os, "Markedets skabninger"? Er vi ikke længere i stand til at forestille os en anden verden og en anden verdensorden end Markedets, har menneskeheden givet op og overladt planetens skæbne til Markedet som den ny Gud, (der hvert andet øjeblik kaster sig og dermed os ud i dybe kriser og i sin rasen truer med at brænde planeten af, smelte polerne og drukne os alle)? Kan det virkelig være sandt? Findes der intet alternativ til Markedet? En vej til en ny form for menneskeligt fællesskab, hvor *vi* er skaberne og ikke bare Markedets skabninger? *kort pause* Svaret findes i Grækeren. *Grækeren ser forvirret på* *Iscenesætteren og publikum* Grækeren er den, vi alle frygter at blive: europæeren uden fremtid. Og netop derfor er han vores håb. Grækeren har intet at miste, han rummer den vrede og håbløshed, der skal til for at forandre verden. Men Grækeren kan ikke gøre det alene. Vreden alene er ikke nok. Han har brug for en, der kan vise ham vejen og føre ham til det sted i Historien, hvor han selv må tage over. Men hvem? Er der nogen, der melder sig? Profeten? Messias?

Et tredje medie kommer ind med en rygende cigar. Grækeren ser undrende på det nyankomne medie.

MARX gennem MEDIE

Til publikum

Karl Marx. Ich bin der grosse Kritiker des Kapitalismus. Med meine Theorie und Werke – Das Kapital, Kritik af den Politische Ökonomie, Det Kommunistische Manifest usw. usf. – har jeg forudset Alles. Også dette. I tror, jeg er død. "Marx ist tot", siger I, "Marx har ikke længere noget at sige (os)". Men I tager fejl. Der går et spøgelse, ikke bare durch Europa, men durch die Welt. Og det spøgelse er ikke kommunismen. Det er mig! Den einzige mögliche vej ud af denne verrückte verden går gennem mich! Ich bin der einzig...

ISCENESÆTTEREN

forsøger at afbryde hans talestrøm

Ja ja tak, tak! Marx har stadig meget at sige ...

MARX

Genau, mit meine Theorie und Werke, zum Beispiel ...

ISCENESÆTTEREN

afbryder

Netop, netop, tak, hvis vi vil forstå Markedet, så er Marx stadig den, der har tænkt længst. Med Marx, den alvidende og kyniske kritiker, og Grækeren, det indignerede offer, har vi de to former for ild, den kolde og den brændende, der tilsammen kan ændre verden. Marx & Grækeren er det ideelle par, som på vegne af os andre nu skal sendes ud på en vandring op gennem Markedets tre niveauer: Det reelle, det symbolske og det imaginære. Værsgo!

Brat lys skift – Scenesætteren er pist væk – Bag Grækeren og Marx ses porten ind til forestillingen om Markedet, porten ind til den første, nederste kreds.

PENGE eller GELD

Grækeren ser på Marx.

GRÆKEREN

Markedets tre niveauer? Hvad fanden er det for noget?

MARX

Mens han tænder sin cigar

Erstens: Det reelle, also det materielle, also die Produktion. Zweitens: det symbolske. Und drittens: das Imaginäre ... eine Illusion.

GRÆKEREN

Hvad skal det sige?

MARX

Geld, mein Junge. Det hele, Alles, handler um Geld.

GRÆKEREN

Gæld?

MARX

Genau. Der Markt ist nichts als prissætning. Alles bliver udregnet, omsat, gekauft und verkauft in Geld.

GRÆKEREN

Sådan er det også nede hos os, du. Det hele handler om gæld. Gælden har ødelagt vores samfund, vores kultur, vores fremtid.

MARX

Aber was ist Geld?

GRÆKEREN

trækker på skuldrene

Gæld ... det er vel bare gæld.

MARX

Guck mal hier.

Marx tager en lille guldkrone – som en lille kongekrone - op af lommen.

Was ist das?

GRÆKEREN

En krone.

MARX

Ein Krone. Af guld. Det er det reelle. Das Materielle. Ein Produkt des menschlichen Arbeit. En ting. Das Ding ist genau, was das Ding ist.

GRÆKEREN

En krone.

MARX

Ja, aber guck mal hier.

tager en enkrone (/eller en hundredkroneseddel) op af lommen.

Was ist das?

GRÆKEREN

En mønt. (/En seddel.)

MARX

Ja, aber zugleich ein "krone" ("hundrede kroner"). Zugleich ting und symbol. Papier und Geld. Det er det symbolske. Aber guck mal hier.

Han stikker hånden i lommen og tager hånden op og åbner den: intet andet end den hule hånd.

Was ist das?

GRÆKEREN

Jeg kan ikke se noget.

MARX

Genau! Nichts! Das ist das Imaginäre. Ein Produkt unser kollektive Imagination, unser forestilling. Sagen wir mal hundert millioner von kroner. Aber reel ist hier ingenting, nichts. Og der bliver mere og mere af dette nichts. I de sidste fyre år er mængden af den imaginære Geld vokset exponentiell!

GRÆKEREN

Hvor ved du det fra?

MARX

Jeg ved alt. Jeg har forudset alles, også dette.

GRÆKEREN

Hvad?

MARX

Diese Krise, sammenbruddet, den kommende revolution und die Auflösung der bisherigen Weltordnung.

GRÆKEREN

Ha! Hvem fanden tror du, du er?

MARX

Tager cigaren over i den anden hånd og rækker Grækeren den fri

Marx. Karl Marx.

GRÆKEREN

Som om han enten aldrig har hørt om denne Marx, eller hvis, så er han i hvert fald temmelig ligeglad med ham.

Aha. Panos.

MARX

Jeg skal vise dig vejen. Til Revolutionen. Gehen wir!

Grækeren trækker på skuldrene. De begynder at gå. Og hermed begynder deres vandring op gennem Markedets tre niveauer eller kredse: det reelle, det symbolske og det imaginære.

*

I - MARKEDETS NEDERSTE NIVEAU: DET MATERIELLE OG REELLE

Som var de gået over en tærskel fra medieteatrets hidtidige minimalisme til en ny hybrid, forvandles rummet omkring Marx & Grækeren til en materialisering af Markedets nederste niveau: tarmsystemernes, affaldets og opløsningens rum af boblende og sydende materier, en verden som den man møder i Dantes Helvede.

NB: Dette tarmsystemernes affalds-rum må ikke ligne det arbejdets revolutionære kaos, som forestillingen kulminerer i.

ISCENESÆTTEREN

som en gudinden Athene i en græsk tragedie - til publikum

Det marked, vi taler om, er vores fælles forestilling. Uden os, uden jer, er der ingen forestilling. De siger, at det er min forestilling, men det er ikke sandt. Som Staten er jeg bare den, der skaber rammerne, de regler, der er forudsætningen for, at forestillingen kan finde sted. Nogle går ind for en stærk stat, der blander sig i enhver detalje og kontrollerer alt. Andre – blandt andet jeg selv – mener, at min magt bør være minimal, og at jeg ideelt set skal overlade mest muligt til den enkelte. Der har været tidspunkter i historien, hvor Staten var nærmest almægtig. Men i de seneste årtier er min magt blevet stadig mindre. Men Staten vil aldrig helt forsvinde. Der vil altid være brug for nogen eller noget, der er i stand til at stille sig uden for det hele og give og håndhæve de love og regler, som forestillingen (om Markedet) skal udspille sig inden for.

*

DEN KINESISKE iPHONE-SAMLER I FOXXCON-BYEN

I et lys står et medie – måske i sit almindelige tøj, der bare har været nede i rendestenen – og ser ud i luften. Marx og Grækeren kommer forbi. Marx tager Grækeren i armen og standser ham. De ser på mediet. Hvor publikum måske ser en skuespiller, tager Grækeren øjeblikkelig kineseren for givet, han oprøreres, undres, og det fortsætter han med på hele på vandringen op gennem Markedets tre niveauer; han lider og føler med ofrene, oprøres over udnyterne og udbytterne og griber stadig mere aktivt ind i begivenhederne. Marx derimod ser overhovedet ikke kroppene, de moder, som mennesker, blot som objekter for analyse og ikke mindst som eksempler og beviser på hans teorier og skrifter.

GRÆKEREN

Hvem er det?

MARX

Shh!

KINESISK iPHONE-SAMLER gennem jævnaldrende MEDIE

Mit navn er Xu Xibao, jeg er seksten år, fra Kweichow-provinsen, jeg arbejder her på Foxconn i Longhua i Shenzhen-provinsen, seks dage om ugen, tolv timer om dagen, plus overarbejdet, nogle dage arbejder jeg 34 timer i træk, jeg bor i et værelse i en bygning i Foxconn-byen sammen med ni andre. Jeg har ikke været hjemme i 14 måneder, jeg har ikke råd til at rejse hjem, jeg samler iPhones, det er mig, der lodder den sidste xx, inden telefonen bliver lukket. Nu kan den ikke åbnes. *(etc. en typisk kinesisk iPhone-samlers beretning)*

MARX

Begeistret hen over kineserens beretning

Ja, genau, siehst du! Det er præcis, som jeg...

han har svært ved at overdøve kineserens beretning, som fortsætter, selv om vi har fattet pointen

Ich sage, es ist genau, genau som jeg ... GENAU WIE ICH ...

ISCENESÆTTEREN

måske blot hendes stemme fra off - til kineserens medie

Så er det nok, Xu! Vi har fattet pointen.

mediet tier og resignerer

MARX

Ser op og nikker en kort "tak"

Genau, danke. Det er genau, som jeg har forudsagt: Mit der Globalisierung "tritt an die Stelle der alten lokalen und nationalen Selbstgenügsamkeit und Abgeschlossenheit ein allseitiger Verkehr," in dem der Markt mit seinem Kapital nur existiert als "verstorbene Arbeit, die sich vampirmäßig belebt durch Einsaugung lebendiger Arbeit und um so mehr und so besser lebt, je mehr sie davon einsaugt."

Wunderbahr! *Tilfreds med eksemplet tager Marx Grækeren i armen og vil gå videre.* Gehen wir!

Grækeren tover.

GRÆKEREN

Men ... hvorfor gør han ikke noget?

MARX

Was?

GRÆKEREN

Hvorfor gør han ikke oprør?

MARX

Han mangler noch dem revolutionären Bewusstsein. Aber das kommt, das kommt, „die Theorie wird zur materiellen Gewalt, sobald sie die Massen ergreift“! Gehen wir!

Grækeren nikker uden helt at have forstået sin mesters ord, og de går videre.

Mediet står alene tilbage, stikker hånden i lommen og tager sin iPhone frem og ser på den. Han løfter den for at smide den fra sig og knuse den mod jorden.

KINESISK IPHONE-SAMPLER gennem jævnaldrende MEDIE

Vent! *mediet tover* Lad mig se! *mediet rækker telefonen frem og ser på den* Den har jeg samlet.

Ja. Netop. *Mediet hæver den igen for at smadre den*

Vent, du ... hvad hedder du?!

Mikkel [*erstattes af mediets officielle navn*]

Vent, Mikkel!

Hvorfor?

Det er vores eneste forbindelse!

Den er pervers. Det er den, der er skyld i det hele.

Han hæver den igen for at smadre den mod gulvet

Vent, Mikkel! *mediet tover* Se hvor fin den er. *Mediet ser på den* Jeg ville ønske, at jeg havde sådan en. Hvis jeg arbejder hårdt, seks dage om ugen i ... to år, så kan jeg måske få råd til sådan en.

Hvad vil du bruge den til?

Eje den. Have den i lommen. Vente på, at nogen skal ringe til mig. Tage den og sige: Ja, det er mig.

pause

"Ja, det er mig"? *pause* Og hvad så?

Ikke mere. Bare det.

Men det ændrer jo ikke noget.

Gør det ikke?

Mediet ryster opgivende på hovedet, løfter telefonen for at smadre den

Vent! *Mediet tover* Hvis du gør det, så har ingen af os sådan én, så kan vi aldrig komme i kontakt med hinanden.

Du får aldrig en telefon. For helvede, sådan fungerer verden ikke. Du vil blive ved med at skulle arbejde, stadig hårdere for hver dag, for at kunne gøre dig håb om en skønne dag at kunne komme til at købe den telefon, du aldrig får råd til at købe. Sådan er verden. Med mindre ...

Hvad?

Med mindre vi gør noget, i fællesskab, gør oprør, smadrer denne her perverterede verdensorden og erstatter den med en helt anden, en ny verden.

Hvor vi begge to har sådan en telefon!

Kort pause

Måske.

Pludselig giver telefonen en høj lyd, måske lyden af en ankomst af en sms

Nå! Nu er pausen forbi. Jeg må tilbage til arbejdet.

Tavshed. Mediet ser på sin telefon. Lægger den tilbage i sin lomme.

*

DEN BENGALSK GÆLDSSLAVE I DUBAI

På deres vandring gennem Markedets nederste niveau kommer Marx og Grækeren forbi endnu et medie, der står ligesom tomt og stirrer frem for sig; måske synger mediet en længselsfyldt bengalsk sang. Grækeren tager Marx i armen og peger på mediet.

GRÆKEREN

Hør, Mester, hør! Hvad er der med ham?

MARX

Shhh!

De standser og ser på mediet.

ISCENESÆTTEREN

Din historie, Muhammed, fortæl!

MEDIE

vågner op

Der kom nogle mænd til vores landsby i Southkali, vi er meget fattige i Southkali, den fattigste provins i hele Bangladesh, (vi har ingen ...

ISCENESÆTTEREN

Mændene, Muhammed!

MEDIE)

Mændene ... de tilbød os arbejde. I et fjernt land. Vi skulle bare tjene penge til rejsen, så ville de tage sig af opholdstilladelsen og kontrakten med firmaet, vi skulle arbejde for. Men vi kunne også låne pengene af dem og så betale dem tilbage efterhånden, som vi fik lønnen fra firmaet. Vi lånte pengene og rejste ind til hovedstaden og kom om bord på flyet til landet. Da vi landede, tog man vores pas. Vi ville først få dem igen, når vi har betalt gælden tilbage. Til mændene. Som viste sig at være ansat i firmaet, vi skrev kontrakten med. Det er ejet af den unge sheik. Hans far er den gamle sheik. Det er hans land. Det er hans hus, vi bygger. Lige nu er vi 507 meter over jorden. Højere oppe end noget andet menneske på jorden. Nærmere himlen. Paradis. Tænk, hvis I var os! Hver måned betaler vi af på vores gæld.

ISCENESÆTTEREN

Gør I, Muhammed?!

MEDIET

Ikke så meget, som vi havde lovet. Vi er nødt til at betale husleje. Det er ikke noget hus, det er bare denne barak, I kan se den for jer, i ørkenen uden for byen. Hver nat, når arbejdet er slut, bliver vi kørt herud på ladet af firmaets lastvogne og læsset af i støvet foran døren. I kan se den for jer? Det er ikke nogen dør. Bare en åbning. Kom med ind i mørket. Se jer omkring! Der er ikke noget at se. Ikke noget toilet. I kan se det for jer! Nej. Men lugten!

(ISCENESÆTTEREN

Muhammed!

MEDIET

Ja, undskyld, men det stinker!) Og ikke nogen madrasser i køjesengene. Og ikke noget rindende vand at drikke.

ISCENESÆTTEREN

Lånet, Muhammed!

MEDIET

Til gengæld løber der renter på lånet. Hver måned betaler vi af på det, lånet, præcis så meget at gælden ikke vokser, men bliver præcis, som den var. Vi været her i fire år nu. Vi vil gerne rejse hjem. Men men men men ...

ISCENESÆTTEREN

Med hvad?

MEDIET

Vi har ikke noget pas. Hjælp!

Marx ler højt

MARX

Wunderbahr! Der har vi ham, sønnike! Historiens subjekt! Så længe als der Kapitalismus existiert, vil den produziere Proletarier. Et eller andet sted auf der Welt. Hier zu Beispiel ...

Bengaleren afbryder:

MEDIE

Hjælp!

MARX

Was?! *Til Grækeren* Was sagt der Mensch?

GRÆKEREN

Opslugt af bengalere ns tragedie

Hjælp!

MARX

Ach, ja! Han mangler noch das Historisches Bewusstsein. Als Subjekt. Han er endnu ikke bevidst um seine Rolle in der Historie. Aber das kommt, verstehst du: Der Markt producerer sin eigene Undergang. Und den Mensch dér, der er selveste Undergangen, den kommende Opløsning af den nuværende Weltordnung! "Wenn das Proletariat die Auflösung der bisherigen Weltordnung verkündet, so spricht es nur das Geheimnis seines eigenen Daseins aus, denn es ist die faktische Auflösung dieser Weltordn

... „

MEDIE

afbryder

Hjælp!

MARX
Was?!

GRÆKEREN
Hjælp! Han beder om vores hjælp. *han roder i sine tomme lommer – til Marx* Har du ikke et par håndører?

MARX
Was?

GRÆKEREN
Bare et par milliarder. Du er da tysker, er du ikke?

MARX
Nein, ingen almisser, mein Junge, das wird ihn nur verderben. Die Koloniserede müssen selv die Kolonisatoren heraus aus dem eigenem Land vertreiben, væk! und dann müssen die nu selbstbefriede deres eigenes Geld machen.

GRÆKEREN
Hørte du ikke, hvad han sagde?! De er slaver, de arbejder døgnet rundt, hvordan skulle han kunne tjene flere penge?

MARX
Nein, nicht Geld fortjene. Geld machen, sage ich! Han muss sin eigenes Geld machen.

GRÆKEREN
Det forstår jeg ikke.

MARX
Nein. Noch nicht. Aber das kommt, mein Junge. Kommt!
*Han klapper sin unge ven på skulderen, og Grækeren nikker, men uden at kunne tage blikket fra bengaleren, og lader sig modstræbende trække med videre.
Mediet er alene tilbage. Bengaleren taler igennem ham*

MEDIE
Er det dit vand?
Hvilket?
Flasken. Der står der. For dine fødder.
Kan du se den?
Ja.
Hvordan?
Er det din?
Øh ... ja.
Må jeg få en mundfuld af din vand?
Mediet tøver
Ja. *Han tager flasken op, skal lige til at sætte den for munden. Holder den tilbage. Vent! pause* Hvis du nu er syg ...
Jeg er ikke syg. Giv mig en tår, jeg er tørstig, jeg har ikke drukket noget hele dagen. *Mediet tøver* Kom nu!
Det går ikke. Vi kommer fra hver sin ende af verden. Vi er begge to mennesker, men vidt forskellige.
Hvis vi begge drikker af den samme flaske, så vil én af os blive syg. Det er uundgåeligt. Desværre.
pause
*

Senere
Kom nu! Giv mig en tår af din vand *pause* Vil du have, at jeg skal dø af tørst?

Nej.

Så giv mig en tår af din vand. Flasken behøver ikke at røre munden, du kan bare holde den over munden og så hælde en tår ned uden at røre. Sådan her *Han åbner munden og lægger hovedet helt tilbage* Hvad venter du på?!

Undskyld. Selvfølgelig. *Han skruer låget af flasken og holder den op over den åbne mund ... og tøver.*

Det går ikke. Hvis jeg giver dig vand, så bliver du afhængig af mig. Så bliver du aldrig bevidst om din situation.

Min hvadforen?

Din historiske rolle.

Hvad taler du om?

Hørte du ikke, hvad han sagde?

Hvem?

Du er nødt til at nå det punkt, hvor du pludselig bliver bevidst om dig selv og din situation og gør oprør.

Oprør? Hvordan skulle jeg gøre oprør? Jeg har ingen våben. Jeg har bare mine hænder. Hvad vil du have, jeg skal gøre?

pause – mediet sukker

Det ved jeg ikke. Et eller andet.

Kort tavshed

Må jeg ikke få lov at se din flaske? Ikke røre, bare se!

Okay mediet bøjer sig ned og tager flasken og holder den op foran sine øjne og ser på den

Hvad står der?

Kan du ikke læse?

Nej.

"Hver gang du køber en flaske vand som denne, giver du 5 liter vand til en afrikaner."

Er det sandt?

Det er det vel.

Det har jeg ikke mærket noget til.

Du er heller ikke afrikaner, er du?

Nej.

*

INTERMEZZO - DEN VALGTE OG DEN VRAGEDE - 1

ISCENESÆTTERENS MEDIE

kommer ind på scenen – til publikum

Undskyld jeg afbryder. Jeg er skuespiller, uddannet fra Skuespillerskolen i yy in 20xx, på samme årgang som Nikolaj Dahl Hamilton, som står her. Jeg hedder Marie. Marie Lüders. *[erstattes med navnet på en reelt eksisterende arbejdsløs skuespiller af samme årgang som mediet]* Men jeg er her ikke. Jeg taler til jer gennem Nikolaj Dahl Hamilton. Nikolaj siger mine ord, han får oven i købet penge for det. Jeg får ingenting. Tilfældigvis? Eller fordi Nikolaj har bedre forbindelser, end jeg har, er bedre til at "spille spillet"? Nikolaj har *(en række sandheder om Nikolaj Dahl Hamilton, eksempler på ikke helt fair ting, han har gjort for at nå dertil, hvor han er nået)*

Mediet afbryder den anden, der taler gennem ham:

Hold nu kæft! Det er jo ikke derfor, at det er mig og ikke dig, der står her i aften.

Hvorfor så?

Fordi jeg ... kan noget.

Som jeg ikke kan?

Måske.

Du har mere talent, end jeg har?

Jeg har muligvis været mere disciplineret, målrettet og ambitiøs, ja.

Med skarpere knive på albuerne?

Rundsave. Det hedder rundsave.

Til publikum

Nikolaj har store tanker om sig selv, han står her og siger, at han er disciplineret, målrettet, ambitiøs, og at han har noget helt særligt, som gør, at I godt kan lide at se på ham, og...

Det har de hørt.

Er det løgn?

Næh, men jeg har lige stået og sagt det. Vær nu god at forsvinde. Der er ingen, der gider at høre på dig.

Nej, det kan jeg mærke. Jeg ødelægger den gode stemning. I havde det lige så hyggeligt.

Det er ikke det, det handler om, Marie.

Nåh, nu kalder du mig pludselig ved navn.

Ja.

Nu kan du pludselig huske mig?!

Ja, ja.

Så kan du måske også huske, dengang du ... *(en ubehagelig ting som det pågældende medie har gjort i forhold til en kollega i kampen om at få roller, karriere etc., noget mediet ikke har lyst til, at nogen skal vide eller huske, ikke engang han selv.)*

Tavshed.

Nå! Det havde du måske glemt? *mediet svarer ikke* Er det løgn?

Nej. Det er bare ikke det, det handler om.

Hvad handler det så om?

Der er ingen, der gider at høre på dig, Marie. Sådan er det bare. Folk gider ikke at betale 150 kroner *[erstattes med billetprisen på den konkrete forestilling]* for at høre på hvem som helst.

Er jeg hvem som helst?

Nej. Nej nej, du er den, du nu engang er.

Og det er ikke godt nok?

Åbenbart ikke. Det kan du vel selv mærke. *Tavshed* Sådan er det bare. Sådan er livet.

Markedet mener du. Sådan er Markedet.

Mediet trækker på skuldrene - tavshed – til publikum

Beklager.

Tilbage til Markedet:

*

KINESEREN og NYREN

Den kinesiske Foxcon-arbejders medie er på vej hen over scenen, pludselig taler Kineseren igen gennem mediet

Hallo!

Mediet standser, ser sig forvirret omkring

Det er mig!

Hvem?

Xu Xibao, fra fabrikken, i Foxxon.

Åh ...

Jeg vil gerne købe din telefon.

Hold nu op. Det får du aldrig råd til. Sådan er Markedet nu engang.

Mediet vil gå videre, men ...

Vent! *Mediet tøver.* Jeg har noget, som er mere værd, end min løn nogensinde bliver.

Hvad? Har du stjålet? Jeg tager ikke imod sorte penge.

Det er ikke noget, jeg har stjålet, det er mit, det garanterer jeg.

Og hvad er det så?

Denne her. Her! *højre hånd tager venstre hånd og lægger den mod siden af maven, dér hvor nyren sidder* Kan du mærken den, den lille ligesom bule.

Hvad er det?

Det er min nyre.

Det er *min* nyre.

Undskyld. Men jeg har også en.

Én?

Mindst én.

Tak, jeg har mine egne, hvad skulle jeg med din nyre?

Du kan gemme den, fryse den ned. Sådan en ekstra nyre er altid god at have for sådan nogen som jer. Sådan nogen som os?

Ja. Eller du kan også sælge den, i Ukraine, eller Hviderusland (*et land, hvor illegal eller sågar legal handel med nyrer foregår*), du kan få måske hundrede dollars for den.

pause

Hvorfor ikke? Det vil gøre mig til en anden, et nyt menneske, ligesom dig.

Hvis du sælger din nyre til gengæld for en mobiltelefon, så er du ikke et menneske.

Hvorfor ikke? Man kan sagtens klare sig med en enkelt nyre, den anden er bare ligesom et ekstra hjul, hvis nu den ene ... punkterer.

Og hvad hvis den ene punkterer?

Jeg har også kun ét hjerte. Uden mobiltelefon er et menneske ikke et menneske, men bare et dyr.

Det er ikke mobiltelefoner, men hjerter og nyrer, der skaber mennesker. Et menneske, der sælger sin nyre, er ikke et menneske, men bare et dyr.

Hykler! Du lader, som om du er ligeglad med din mobiltelefon. I virkeligheden elsker du den! Du sover med den om natten. Er det løgn?

Intet svar

Sover du med den om natten?

Ja.

Der kan du selv se. I jeres verden lever flere og flere mennesker alene, færre og færre sover hver nat sammen med deres mage. Siger de. I virkeligheden sover alle virkelige moderne mennesker med deres mobiltelefon. Hver eneste nat.

Jeg er parat til at knuse min mobiltelefon. Det var dig, der holdt mig tilbage. *Mediet løfter sin mobiltelefon for at kaste den knusende mod jorden.*

AHHHH!

Kineseren skriger, et dødsråb. Mediet standser sin bevægelse, kaster ikke mobiltelefonen mod jorden.

Hold op! Hold nu op! Jeg gjorde det jo ikke.

Kineseren skriger

AHHHHH!

Hold nu op!

AHHHHH!

Mediet lægger mobiltelefonen tilbage i lommen og holder sig for ørerne.

Kineseren skriger, skriger og skriger. Pludselig holder Kineseren op med at skrig. Absolut stilbed. Mediet tager bånderne fra ørerne, lytter, foruroliget.

Hallo? Er du der? Hallo?

Nu er det sket.

Hvad?

Jeg gjorde det.

Hvad?!

Mediet stikker hånden i lommen og tager en lille pakke frem: etellerandet indpakket i blodigt gennemvædet kinesisk avispapir, måske med et gummibånd om, og holder den frem.

Hvad er det?

Til dig.

Hvad er det?

En gave. Pak den op!

Mediet tøver. Så åbner han pakken: en blodig nyre, det svimler for ham, synet, lugten, han skal brække sig, han skriger.

AHHHHH!

Mediet skriger, skriger og skriger. Nyren er som et bål i hans bænder, han vil kaste den fra sig, men det kan han ikke, det er umuligt, han skriger, skriger og skriger ...

Bagfra kommer Iscenesætteren ind – måske med en rulle sort gaffatape: Hun standser bag det skrigende medie, lægger hånden over hans mund og kvæler skriget.

ISCENESÆTTEREN

til publikum

Beklager, men hvis vi vil gennemskue Markedet og de perverse mekanismer, der gør, at kineseren aldrig vil få lov til selv at eje en af de mobiltelefoner, han samler for os, så ... shh! *hun taper hans mund til er vi nødt til at kunne høre, hvad vi selv siger råber HOLD KÆFT! mediet tier Tak. Hun lader det forstummede medie gå.*

I resten af forestillingen om Markedet går han omkring som en hjemløs, en flygtning, bærende på sin byrde, nyren, den hvide mands byrde? Måske tilbyder han den til dem, han møder, de andre medier, publikum, hvem som helst.

KORET – II – Vi forstår ikke Markedet

De to medier med (halv)maskerne, medierne for Markedets skabninger, kommer ind. De fordeler replikkerne mellem sig, men i rytmisk samspil.

Vi tror på Markedet. Markedet har skabt os i sit billede. Men vi har ikke noget billede af Markedet. Hvordan ser det ud? *De tager forskellige billeder og symboler frem og viser dem ét efter ét: et udstoppet eksotisk dyr, et fabelvæsen i plastik, en ikon, et brat regnvejr, et dollar- eller yuan-tegn, en lysende skærm etc.* Er det et væsen? Et system? En gud? Et naturfænomen? Kan man tale til Markedet? *Kun det ene medie: Hallo!? Er du her? Tavsbed. Hvad havde de regnet med? En stemme fra oven? Nu kommer den i stedet fra dem selv. I kor:*

Ja.

Et gys går gennem Menneskeheden, som en åbenbaring; men så fatter de sig, fordeler igen replikkerne mellem sig.

Vi tror på dig. Men vi forstår dig ikke. Hvad er du for noget?

Jeg er alt det, I siger, jeg er. Jeg er virkelig, jeg er et system af symboler, jeg er en fantasi, du ikke behøver at tro på, så længe du tror, at alle andre tror på den. *Medierne ser på hinanden, og så ser de lige ud igen – peger på hinanden og siger*

Ham/Hende der?

I kor

Ja.

Hold nu op! Vi vil se dig!

I kor

Hvis I vil se mig, så må I handle.

Hvordan?

Når I siger, Markedet er nervøst i dag, så er jeg. Og når en handel finder sted, er jeg stedet.

Nåh, på den måde. Så er du alligevel Gud!

De to medier tager deres mobiltelefoner op og slår dollarens eller yuanens tegn med telefonernes lysende skærme.

Bag deres rygge ser man en port: På buen over porten skrives (måske af Iscenesætteren):

MARKEDETS MELLEMLIGE NIVEAU: DET SYMBOLISKE

Pludselig vender det medie, der var medie for Markedets afsluttende "Nej" sig og går hen mod porten. Det efterladte medie står et øjeblik lammet. Så river det masken af og blotter sit ansigt og råber

περιμένετε!/PERIMÉNETE!(Vent!)

Det andet medie standser foran porten med ryggen til. Det blottede medie vender sig mod Publikum

GRÆKERNE

Jeg er det græske folk. *Det andet medie sætter igen an til at gå over tærskelen ind på det næste niveau*

περιμένετε!/PERIMÉNETE!(Vent!) *Mediet på tærskelen tøver I kan ikke bare efterlade os her peger på*

iPhonesamlerens og gældsslavens medier blandt de fordømte. I skylder os alt. Vi har givet jer kulturen, filosofien, staten, borgeren, demokratiet, folket og det perfekte drama, der begynder med begyndelsen, har en midte og slutter med slutningen.

Nu bliver selv mediet for denne det græske folks stemme utålmodig

MEDIET

Kom nu til sagen!

GRÆKERNE gennem MEDIET

Hvad?

MEDIET

I spilder vores tid. Kan du ikke se: *mediet nikker mod det andet medie på tærskelen* Vi skal videre. *Mediet gør mine til at tage sin maske på igen*

GRÆKERNE gennem MEDIET

περιμένετε!/PERIMÉNETE!(Vent!)

Mediet ser spørgende på Iscenesætteren; Iscenesætteren viser to fingre

ISCENESÆTTEREN

Okay, vi giver dem to minutter.

MEDIET

Hvad vil I?

GRÆKERNE gennem MEDIET

Sandheden. Retfærdighed. I står i evig gæld til os! Vi kunne kræve det hele tilbage: kulturen, demokratiet, det perfekte drama. Hvad ville I være uden alt det? Barbarer, uciviliserede bønder, (bær)samlere og (skørte)jægere...

MEDIET

Kom nu til sagen!

GRÆKERNE gennem MEDIET

Hvad?

MEDIET

Den historie, I taler om, ligger flere tusinde år tilbage. Hvad vil I nu og her i 2015?

GRÆKERNE gennem MEDIET

Gælden. Hvad gør man med gæld?

MEDIET

Betaler den.

ISCENESÆTTEREN

1 minut og 23 sekunder.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Ja, ja, en simpel gæld, den betaler man. Men hvis gælden er stor, u-be-ta-le-ligt stor, hvad så?

MEDIET

Det er meget enkelt. Hvis ikke man betaler sin gæld, så er man ikke en del af spillet, så har man ikke noget at sige.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Er I ikke civiliserede mennesker?

MEDIET

Jo jo.

ISCENESÆTTEREN

1 minutter og 8.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Hvad gør du, hvis naboen, din næste! er i ubetaleligt stor gæld?

Mediet ser på Iscenesætteren; Iscenesætteren viser en finger.

MEDIET

I har præcis 1 minut tilbage.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Det er helt simpelt: "Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere." Det har I selv sagt. I hundreder af år. "Forlad os vor skyld!"

ISCENESÆTTEREN

47 sekunder.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Okay, okay. Vi indrømmer, at vi har handlet lidt rigeligt. Over evne, som man siger. Det tilstår vi. Okay! Hvorfor så ikke bare forlade os vor skyld? Vi kan alligevel aldrig betale al den gæld tilbage. Forlad os vor skyld!

MEDIET

Gud er død.

ISCENESÆTTEREN

28 sekunder.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Vent nu lige lidt. Vi tror da heller ikke på Gud. Men derfor kan vi jo godt bruge ham. Det betaler sig faktisk. *Han* tilgiver os alt.

ISCENESÆTTEREN

15 sekunder.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Nåde!

Mediet på tærskelen vender sig spørgende mod Iscenesætteren: skal man alligevel tilgive grækerne og eftergive deres gæld?

Iscenesætteren ryster på hovedet.

Grækerne bliver desperate

Vi er det fundament, I har rejst jeres verden på. Hvis I lader os falde i afgrunden, så falder I selv med.

ISCENESÆTTEREN

8 sekunder

GRÆKERNE gennem MEDIET

I skylder os alt.

MEDIET (/eller ISCENESÆTTEREN)

5 sekunder.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Kulturen!

MEDIET (/eller ISCENESÆTTEREN)

3.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Staten!

MEDIET (/eller ISCENESÆTTEREN)

2.

GRÆKERNE gennem MEDIET

Civilisationen!

MEDIET (/eller ISCENESÆTTEREN)

1.

GRÆKERNE

Demo ...

Tiden er udløbet. Mediet tager masken på (/ eller: Iscenesætteren sætter maske på mediet). Grækerne har ikke mere at sige. De er ude af spillet.

Mediet ser på publikum gennem masken.

MEDIET

En flok ansvarsløse børn. "Demokratiet"!

Mediet ryster på hovedet.

ISCENESÆTTEREN

til mediet

Tak

Og mens mediet følger det andet medie for Menneskebeden gennem porten ind i det symbolske, vender Iscenesætteren sig mod publikum.

Så slap vi endelig af med de grækere. *tørre sveden af panden* Nå, skal vi ikke lige tage en pause, bare fem, skal vi sige ti minutter, max! så er vi tilbage og på vores pladser.

PAUSE:

Dørene åbnes, og publikum har mulighed for at gå ud og benytte toilettet, ryge en smøg etc., men for nogen når så langt, har Markedet allerede set sit snit og er trængt ind gennem den åbnede dør med pause-varer: drikke, snacks, merchandise etc., fristende, fristende, men: intet er gratis, alt har sin pris!

Da de 5, max 10 minutter er gået, kalder Iscenesætteren publikum og medier tilbage på deres pladser.

ISCENESÆTTEREN

Så er det nu, Markedet venter ... ikke! etc. etc.

II. MARKEDETS MELLEMLSTE NIVEAU: DET SYMBOLSKE

De to medier, der udgør Koret, er forsvundet gennem porten ind til Markedets mellemste niveau, og nu kommer Marx & Grækeren, standser foran porten og ser op på inskriptionen:

MARKEDETS MELLEMLSTE NIVEAU: DET SYMBOLSKE

Fra det Reelles rum af opløste, formløse materier træder vi nu ind i det Symbolske, en scenisk verden gjort af formfuldendte produkter/ objekter og symboler. Her møder vi bl.a. verdens i princippet, på det symbolske plan, mest magtfulde menneske: den amerikanske præsident; vi møder verdens (næst)rigeste mand og en af det kommunistiske Kinas nye milliardærer.

Alle medierne på dette niveau har på vegne af stemmen, der taler igennem dem, et objekt eller en gestus, et tegn, som symboliserer den talendes situation eller rolle i den globale Markedsøkonomi.

DIN TEKNISK INSOLVENTE NABO

På tærskelen til Markedets Symbolske Niveau træder et velklædt medie ind mellem Koret og de to vandrere og slår følge med dem ind. Så langt han nu kan: Om benet har han en fodlænke, som er fastgjort til en stor jernkugle, der ligger på tærskelen og vipper og i løbet af scenen bele tiden er på nippet til at tippe over og trække mediet med sig i faldet ned på

Markedets Nederste Niveau, ned til grækerne og den tredje verdens tabere. Den velklædte er medie for Den Teknisk Insolvente Boligejer, og i realiteten er der selvfølgelig tale om en elektronisk fodlænke, men her på tærskelen til Markedets Symbolske Niveau gør vi altså brug af en god gammeldaws model med kæde og jernkugle. Kuglen er en slags spådomskugle, i hvilken man kan se sin fremtid: Den er på én gang det fantastiske hus, som boligejeren er bundet i af sin gæld, men samtidig er den også den fremtid, han tilbyder Grækeren og Marx, måske er den også kontrakten, Grækeren bare lige skal sætte sin underskrift på, så er fremtiden og huset - og dermed gælden, kuglen om benet og faldet ned i afgrunden til verdens tabere - hans.

Den teknisk insolvente nabo kan evt. begynde sin "rundvisning" i sit hus allerede, mens publikum er på vej tilbage til deres pladser, og altså henvende sig både til Marx, Grækeren og publikum.

Velkommen. Det er så huset. Mediet sætter foden på kuglen - på én gang for at skjule den og samtidig gøre sig til hersker over den - og slår ud med hånden ind i Det Symbolske Niveau I kan se det for jer: en rigtig liebhavervilla.

Udsigt over bugten, I kan se den for jer. han går talende foran dem så langt ind, kæden rækker Skoven lige oppe bagved. Fire tusinde kvadrater grund, haven, arkitekttegnet, ikke noget japansk småborgerkitsch, en klassisk barokhave. Nå, skal vi se på selve huset! Vender sig og går tilbage mod jernkuglen, og Marx og Grækeren følger efter Hvad siger I så? I kan se det for jer, ikke. En patriciervilla, 1914, lige da det hele gik løs, men nyoppudset, selvfølgelig, og glacerede teglsten. Ja, ikke, det er lige, så det lyner. Nyrenoveret fra kælder til kvist. Tiefgarage, som de siger i Berlin, plads til to biler, og nu vi er startet hernede fra bunden, som den amerikanske drøm, ikke! I kan se den for jer, her er så wellnessafdelingen, med dobbeltspa, og herinde ved siden af har vi saunaen med fritlagte loftsbjælker og gulv af granit og, hvis I lægger lægger hånden mod lægger hånden mod gulvet eller jernkuglen, kan I mærke det, hva! opvarmet selvfølgelig, her er der ingen, der pludselig får kolde fødder! Skal vi gå ovenpå. Hvad siger I så? Vi kalder det hallen; der er sgu lidt engelsk lavadel over det, ikke? I kan se det for jer, trappen der slynger sig op til de himmelske gemakker. Men lad os tage et niveau ad gangen. Først stuen. Noget af en sal, hva, med plads til det hele, og det der, det er toogfyrretommers. Og hvis man ikke er til den slags, så er der brændeovnen her, en Spartherm Arte U90h, også noget af en panavision, ikke, I kan se det for jer, jeg har sgu siddet mange lange nætter og stirret ind i den. De gamle dobbeltdøre ud mod terrassen, komplet med den store Weber, elektrisk halvtag, der lige kan køres ud i tilfælde af regn, vi kan jo ikke have, at cigaren pludselig går ud, vel Den Insolvente dasker kammeratligt til Marx og blinker indforstået til Grækeren Man ser det for sig! Og her, kom med herind. Sådan! Det er da et køkken-alrum, der vil noget. Og ikke noget med Smeg-discount, det er en Gaggenau, og hvis man godt lige vil være i fred for selskabet, mens man ruller pastaen, så gør en bevægelse kører skillevæggen ligesom ud af intet, og fuldkommen lydsløst, hør! Stilhed. Skal vi gå ovenpå, paradiset, kalder vi det, hvad siger I så?! Soveværelse med balkon, hvor fruene kan sidde og lægge sin maske i morgensolen, er der en frue? Og herinde har vi så arbejdsværelset, og derinde børne- eller gæsteværelserne, det er de eneste, der ikke har morgensolen, til gengæld er der så skoven, hvad siger I så? Ser opfordrende på de to vandrere Hvem kan sige nej til det?!

GRÆKEREN

imponeret

Nej.

DEN INSOLVENTE

Nej, vel! Det er min verden, du.

GRÆKEREN

Wow!

DEN INSOLVENTE

Den kan blive din.

GRÆKEREN

Min?

DEN INSOLVENTE

Ja, ja. Hvor meget vil du give?

Grækeren ser forvirret på Marx

GRÆKEREN

til Marx

Hvad mener han?

MARX

Hvor meget er det wert?

DEN INSOLVENTE

Og det er måske far? Eller onkel? Det er vel ikke selve Godfather?!

MARX

Das ist die Frage!

DEN INSOLVENTE

Hvor meget vil du give?

MARX

Wieviel ist es wert?

GRÆKEREN

til Den Insolvente

Gælden, mener han!

DEN INSOLVENTE

Lånene, mener du? De er fine, meget fine, store og fine, større end huset, faktisk *ler lidt overfrisk og dunker Grækeren i ryggen* Hvad siger I så?

MARX

Pas auf!

GRÆKEREN

Vil du ikke selv bo i det?

DEN INSOLVENTE

Me? You're talking to me?! *ler kort* Jo, for satan da, jo jo ... men ...

MARX

Til Grækeren

Dieser Mensch ist ein Betrüger.

GRÆKEREN

Hvad?

MARX

Ein Selbstbedrager.

GRÆKEREN

til Den Insolvente

Men ...?

MARX

Gehen wir!

DEN INSOLVENTE

Ja, du ved, globaliseringen, Markedet, det flytter sig, Markedet er hele tiden et andet sted, ikke.

GRÆKEREN

Nå, jeg troede, Markedet var her?

DEN INSOLVENTE

Ja ja, for dig broemand, for dig er det her!

MARX

Genau!

DEN INSOLVENTE

Hvad siger I så?!

MARX

Wir gehen!

tager fat i Grækerens arm for at gå videre

DEN INSOLVENTE

til Grækeren

Skal vi skrive under med det samme?!

Han tager en kuglepen frem og rækker den til Grækeren

MARX

vender sig - til Grækeren

Was nun?

DEN INSOLVENTE

Her! *peger på stedet på kuglen, hvor Grækeren skal skrive under*

MARX

Pas auf! *tager Grækeren i armen* Gehen wir!

GRÆKEREN

Hvorfor? Jeg skal ingen steder. For helvede, det er jo paradys.

MARX

Quatsch! Det er der direkten Weg ned in die Hölle!

GRÆKEREN

Men se! *peger på kuglen*

MARX

Genau, mein Junge, das ist kein Haus, das ist ein Kerker.

GRÆKEREN

Hvad?

DEN INSOLVENTE

Hvad siger han?

MARX

Ein Knast. Ein Gefängsel. Wir gehen!

Han tager et uimodsigeligt greb i den unge mand og trækker ham væk fra fristeren.

DEN INSOLVENTE

følger efter dem Vent nu lige lidt, for satan, hvor meget vil du give? Kom med et bud! Hvad som helst. Så rækker kæden ikke længere, han standser, kalder Hey! men de er uden for rækkevidde

MARX

i det han og Grækeren går videre

Pas auf, mein Junge! Du musst die fristelser des Markts widerstehen! Hier på dem zweiten Niveau des Markts treffen wir die bedrager, und der hier war en af de schlimmsten, der Selbstbedrager. Det er præcis, wie ich es in meinen Schriften vorausgesagt habe: „Die Menschen haben sich bisher stets falsche Vorstellungen über sich selbst gemacht, von dem, was sie sind oder sein sollen. Die Ausgeburten ihres Kopfes sind ihnen über den Kopf gewachsen. Vor ihren Geschöpfen haben sie, die Schöpfer, sich gebeugt.“ Und sie werden nie „das Bedürfnis und die Fähigkeit der allgemeinen Emanzipation, bis sie nicht durch ihre unmittelbare Lage, durch die materielle Notwendigkeit, durch ihre Ketten – also deres kæder - selbst dazu gezwungen wird.“ (etc evt. også citat om den det voksende pengemarkeds abstraktion, en verden af ren spekulation, fantasi ...)

DEN INSOLVENTE

alene tilbage

Satan og helvede.

Pludselig taler Banken gennem Den Insolvente

Den gik ikke, Søren Esbensen Johansen.

Den Insolvente stivner

Hvad?

Den gik ikke, siger vi.

Hvem siger det?

Det gør vi. Din bank.

Jeg vil gerne ud af det her.

Ja. Det er en svær tid, Søren. Konjunkturerne er ikke de bedste for tiden. Markedet er nede.

Jeg kan ikke mere. *tager busnøglerne op af lommen og rækker dem frem Værsgo. Ingen reaktion. Han rækker også venstre hånd frem og lægger busnøglen i den, og stikker den højre i lommen igen og tager også bilnøglen og eventuelle andre nøgler op og lægger dem oven på busnøglen i den venstre* Og bilen, værsgo, sommerhuset, båden. Tag dem, det hele, alt, hvad der er. I kan gøre med det, hvad fanden I vil, jeg kan ikke mere. Jeg skrider.

Han går, men Banken lægger en hånd (den fri højre hånd) på hans skulder og holder ham tilbage.

Den går ikke, Søren. Vi er ikke i Amerika. Her i landet kan man ikke sådan bare gå fra hus og hjem. Her i landet er huslånet ikke bundet til huset, men til låntageren, det vil sige dig. Vi kan ikke bare lade dig gå fra hus og hjem, ikke så længe din gæld til os overstiger ejendommens værdi.

Jamen, det er jo frihedsberøvelse!

Kald det, hvad du vil.

I holder mig fanget i mit hus. Det er jo gælds fængsel! Det er ulovligt! *Banken svarer ikke. Hallo?! Banken svarer stadig ikke. Pludselig smøger Den Insolvente sit venstre ærme op, trækker en kniv op af lommen og sætter den mod pulsåren. Gennem mediet griber Banken med den udsatte arms hånd om den højre hånd, der holder kniven.*

Øjeblik!

Slip! Slip mig, siger jeg!

Venstre hånd fastholder grebet om den højre.

Desværre.

Slip! Det er *mit* liv!

Så enkelt er det desværre ikke, Søren.

Den Insolvente bryder grædende sammen

Jeg kan ikke bære det. Jeg vil ud herfra. Jeg kan ikke trække vejret. Lad mig dø!

ler måske hovedrystende

Så let slipper du ikke, Søren. Det er ikke bare dit liv, kan du nok forstå. I løbet af dit liv har du gjort en lang række ting, og de handlinger er du ansvarlig for. Blandt andet har du lånt en del penge, du har stiftet en gæld, og den hæfter du for...

Men sgu da ikke med mit liv!

Bare rolig ...

Så lad mig... *mediet gør igen ansats til at sætte kniven mod pulsåren*

Rolig nu, rolig! Vi har ikke tænkt os at tage dit liv, Søren. Men som myndig person står du som enhver anden til ansvar for dine handlinger, du er en del af samfundet, og dermed har du visse forpligtelser, du har indgået visse kontrakter, blandt andet den med os, og den kan du ikke pludselig løbe fra. Vi kan ikke tage dit liv, men det kan du heller ikke, Søren. Du skylder os dit liv, det kan du nok forstå.

Venstre hånd tager roligt kniven ud af den højre hånd. Den Insolvente resignerer. I det samme kommer Iscenesætteren ind over scenen, og Banken rækker kniven til Iscenesætteren, som fortsætter ud, og Den Insolvente står alene tilbage, lænket til sin luksusejendom, der ligger og vipper på randen af den økonomiske afgrund.

Pludselig taler mediet til ham.

Søren. *kort pause* Søren!

forskrækket forundret

Ja? *kort pause, han ser op* Gud? *Pludselig vælder håbet op i Den Insolvente: Så er der altså stadig en Gud! Er det dig?*

Nej. Det er bare mig. Mikkel Arnt (*mediets personlige navn*). Dit medie.

Mit medie?

Ja.

Og Bankens medie?!

Ja. Ja, det er jeg ked af, Søren, også Bankens medie, det...

Hykler!

Hold nu op. Det er jo for fanden din egen skyld, Søren.

Min skyld?! Det er sgu da banken. Deres "boligboble". De fik os alle sammen til at tro på den, og så pludselig: puff!

(Ja, ja.) Men du har vel for fanden selv taget det eller de lån, ikke? Ganske almindelige lån?

Ja, ja, ganske almindelige lån.

Ikke noget med flexlån eller afdragsfri lån?

Jo, jo jo, ganske almindelige afdragsfri lån. Som enhver anden.

Mediet ryster på hovedet.

Det er sgu da også for dumt, Søren.

Hvad mener du?

"Afdragsfri lån". Lån man ikke skal betale tilbage. Eller hvad? Hvad havde du forestillet dig?

Ja. I hvert fald ikke lige foreløbig.

Mediet ler, ryster på hovedet. Den Insolvente forsværer sig

Det har alle andre da også gjort!

Nej. Sgu ikke alle andre. Der er med garanti ikke nogen her, som har været så dumme.

Hvor?

Her. *ser ud på publikum.* Der er da vel for fanden ikke nogen her i aften, der er så dumme, at de har et "afdragsfrit lån"? *pause – afventer svar – og hvis ingen svarer* Er der?! *Hvis nogen siger "jo" eller på anden måde tilkendegiver, at de føler sig truffet, så ryster mediet på hovedet. Og hvis ingen reagerer, så fortsætter mediet alligevel:*

Der er måske oven i købet nogen her i aften, som er såkaldt "teknisk insolvente"? *ser spørgende på publikum* Så vidt jeg ved, er 20 procent af de myndige borgere i det her land i realiteten teknisk insolvente, det vil sige, at deres gæld er større end den samlede værdi af deres formue og ejendom. 20 procent. Hver femte. Det skulle være mærkeligt, om der ikke var i det mindste én iblandt os, som er teknisk insolvent. *udvælger sig en person, som sidder ved siden af, hvad der ser ud til at være vedkommendes partner.* Er det dig? *og hvis ikke vedkommende svarer, henvender mediet sig til partneren* Det er måske din mand? Ja, ja, og nu I er i gang med at fyre den af, så skal I da også lige en tur i "teatret", hva, "Det Kongelige Teaaater!" Og bagefter skal I da også lige ud i restauranten, lidt natmad, en god flaske rødvin, den bedste tak! bare skriv den på friværdien, hvad faen, vi har jo råd til det, har vi ikke? ... Hallo?!

publikummeren svarer ikke, eller svarer, at det ikke er ham. Mediet ser sig omkring i salen Nogen må det jo være! Det kan jo ikke bare være alle de andre, vel. Vær venlig at rejse jer! Alle dem, der har "afdragsfri" lån stadig mere aggressivt opbidset Alle jer, der har været med til at blæse den her boligboble herop, hvor den endelig er eksploderet. Kom så! Vi vil se jer! Op med stå!

Ude fra off er Scenesætterens medie kommet ind, standser bag Den Insolvente, sætter sin fod på hans kugle og giver den et spark, så den ruller ned fra tærskelen og trækker Den Insolvente og hans medie tilbage ned i Markedets Nederste Niveau og ud af syne.

ISCENESÆTTEREN

Beklager. Enten leverer du varen, eller også er det ud i mørket. That's showbiz.

*

VERDENS MEST MAGTFULDE MENNESKE

Show-fanfare, lys, applaus. Et medie kommer ind, som var han/hun stjernen i aftenens show, løfter en hånd som hilsen til publikum og alverden - i håndfladen, mediet hilser publikum med, har mediet et symbol, måske ordet "Truth". Mediet standser, gør tegn til ro, skaber et øjeblik af suveræn tavsbed. Så begynder han/hun at tale. I begyndelsen er det suverænt, overbevisende, men snart begynder mediet at tivle, på ordene, troværdigheden, alt ... Måske går mediet i stå af og til, glor ud i luften, ryster på hovedet, prøver igen, tager sætningen forfra, osv. osv..

VERDENS MEST MAGTFULDE MENNESKE (GENNEM ET EUROPÆISK MEDIE)

If there is anyone out there who still doubts that the world is a place where all things are possible; who still wonders if the dream of our fathers is alive in our time; who still questions the power of democracy, tonight is your answer.

Let us remember that if the financial crisis taught us anything, it's that we cannot have a thriving first world while the third world suffers - we rise or fall as one world; as one people.

This is our chance. This is our moment. This is our time - to put people back to work; to restore prosperity and reclaim the dream and reaffirm that fundamental truth - that out of many, we are one; that while we breathe, we hope; and those who tell us that we can't, we will respond with that timeless creed that sums up the spirit of a people: yes, we ...

Så går den ikke længere, mediet resignerer

No. Sorry Mister President, I can't ... Fuck, det begyndte ellers så godt. Den entrée! "If there is anyone out there" Wow! tænkte jeg, der er han sgu, endelig, Messias, *i sin eufori bliver mediet den anden side af den amerikanske drøm om Messias, Hollywoods forløser, taxichaufføren fra "Taxi Driver", "you talking to me?! You' talking to me?!" Han lær euforisk den mand, der skal redde ... ikke bare Amerika, men hele verden ud af det her ...*

I nostalgis rus begynder han igen, storladent

If there is anyone out there who still doubts that the world is a place where all things are possible; who still wonders if the dream of our fathers is alive in our time; who still questions the power of democracy, tonight is your answer!

Ser lysende ud på publikum: Nu kommer svaret! Gør det ikke? Hallo?

Tonight is your answer! Come on! This is our chance. This is our moment. This is our ...

Mediet resignerer.

Ord ord ord. De tror ikke på det, ikke mere. Se på dem!

I pludselig voldsom fortvivlelse, aggressivt mod publikum:

And to those who tell us that we can't, we will respond with that timeless creed that sums up the spirit of a people: Yes, we can! Yes, we can! Yes, we ...

så vender raseriet indad

Pis! Hvad fanden er det for noget at lukke ud?! *vrængende* Democracy, Prosperity, Opportunity, "Truth", hvad fanden er det for et ord, "truth"

Det er den helt store afgrund, der åbner sig her, det er ikke blot Obama, mediet ikke længere tror på, det er skuespilkunsten, ordets skabende og omvæltende kraft, det symbolske, repræsentationen, muligheden af at repræsentere andre mennesker, som skuespiller, som medie, politiker, præsident, sige "Vi". I en destruktiv spiral begynder han/hun at flå sætningerne i stykker, sit tøj, sin krop, river håret ud, knapperne ud af sin skjorte, forvrænger sit ansigt ... Fragmenter fra selvedstruktionens spiral, der kan vrænges og gentages og runge hult og spyttes ud:

"Truthf" ... "Truuf" ... "Trruthfh" ... "Thrufthfth" ...

Ordene svulmer op til usigelige fremmedlegemer i hans mund, svulster

"This is our" ... "Our"? ... "Ouwer Mou ... mowu ... mowumom" ... "Owå tjans" ... "Owå tjan" ... "Owå Demåcwaci" ... "Pråspøwity" ... "Oplutunutu" ... "Tugéwer" ... "Aswån" ... "Wii" ... "Wii" ... "Wiiican" ... "Trufthf" ... "Twuthr" ... "Twfruthwrf" ... *Ordet "truth" er umuligt at sige, så det lyder troværdigt: Han er nødt til at række tungen ud af munden: "truth", nej, det holder ikke, han griber fat i tungen og skærer den af og smider den fra sig, ser ud på publikum. Tavshed. [NB: Hvis denne teatraliske og symbolske riven sin tunge ud er i modstrid med de fundamentale principper i Mediets Teater, kan mediet her og de medier, der i resten af stykket følger hans eksempel, i stedet f.eks. tape munden til med gaffatape.]*

Samtidig med præsidentens sammenbrud er solen begyndt at gå ned over den amerikanske drøm om friheden og demokratiet, og under det følgende bliver det stadig mere skumrende.

MARX

Natürlich! Die borgerliche Demokratie war nur ein Spektakel, ein Theater. Genau wie ich es schon vor hundert und fünfzig Jahre geschrieben habe: „wir befanden uns immer nur in der Gesellschaft der Freiheit, am Tag ihrer Beerdigung.“ Gehen wir! *Han vender sig for at gå videre*

GRÆKEREN

griber sin mester i armen

Vent!

Han træder et forsigtigt skridt frem mod det forstummede medie og taler til ham i den tiltagende skumring
Undskyld, Mister President. Bare et enkelt spørgsmål. Panos. Fra Grækenland. Jeg ville bare sige, at ...
jeg troede på Dem, Mister President, det gjorde jeg virkelig. De var mit håb, ja, også for os nede i
Grækenland. Vi troede på Dem som ... som, lissom Messias. De skulle redde planeten, klimaet,
menneskeheden. Yes, man! *fortvivlet* Og hvad gjorde De?

Obamas medie forsøger at svare, men han har lige revet sin tunge ud (eller tapet sin mund til): tavshed
Hvad gjorde De?!

Obama-mediet forsøger at udtrykke sig

Ja, ja, De satsede alt, det gjorde De, De satte vores håb, vores drøm, Deres tro ... værdighed og hele
verdens fremtid ind på at redde ... hvad? De fattige? De arbejdsløse? Klimaet? Menneskeheden?

Obama-mediet forsøger fortvivlet at få bare ét ord frem

Nej, bankerne! De ofrede alt andet, vores håb, min fucking fremtid, for at redde de private banker!
Hvorfor, Hr. Præsident? Fordi det er dem, der laver pengene? Penge! Hvad fanden er penge?

Obama-mediet forsøger at formulere sig, gestikulerer.

Hallo?!

Obama-mediets gestikulation bliver stadig mere omfattende.

Så svar dog?!

*Obama-mediet opgiver pantomimen og ser på sine hænder, forsøger at vaske eller gnide symbolet ("Truth") af håndfladen,
at rense sig. Han ser sig omkring, som om han søger efter noget, han kan gribe fat i og gøre noget med.*

Hvis penge virkelig er så vigtige, hvorfor fanden er det så de skide banker, der skal tjene penge på at
lave dem? Hvorfor er det ikke staten, det var det i gamle dage, det siger min far! Eller hvorfor ikke os?
Folket! Dig og mig?! Hvorfor fanden kan vi ikke selv lave de penge, vi skal bruge?

Obama-mediet får øje på en klump ler eller et stykke træ

De er verdens mest magtfulde mand.

Obama-mediet samler materialet op og stirrer på det

Kan selv verdens mest magtfulde mand ikke stille noget op over for de der markedskræfter?

Obama-mediet tager et greb på materialet, gør et forsøg på at forvandle eller bearbejde det – mislykkes.

Hvem fanden kan så?

Obama-mediet bliver stadig mere besat af ideen om eller forsøget på at skabe noget ud af materialet

Har vi brug for en helt anden ... verdensorden, ikke jeres korrupte "demokrati" med alle jeres korrupte
"folkevalgte". Men hvad så? En ny kommunisme? En ny menneskehed? Den Islamiske Stat?

*Pludselig får Obama-mediet et gennembrud, hænderne tager ligesom over, de har fået kontakt med materialet, og nu sker
der noget: noget begynder at tage form.*

*Grækeren stirrer besat på ham, med tårer i øjnene, forført af sin egen raseri, der endelig har fået udløb. Marx derimod
bemærker ikke den lille revolution, der er foregået med hans unge ven, han betragter det hele som endnu et nummer i
kapitalismens slapstick, han ler og dunker sin besatte unge ven kammeratligt i ryggen.*

Wunderbahr, mein Junge! Genau wie ich es geschrieben habe: Gegenüber der Kapitalismus på dem
freien Markt war selv verdens mest magtfulde Mensch machtlos! Jeg gentager: „Wir befandt uns in
dette Frihedens Gesamfund und der Kapitalismus altid på Taget for dens Begravelse.“

Und nun ist es vorbei: Gute nacht Amerika, gute nacht Liberalismus und gute Nacht du sogenannte
„Demokratie“. Gehen wir!

Som Marx siger, har skumringen nu sænket sig over det liberale demokrati. Han tager fat i armen på Grækeren, men Grækeren kan næsten ikke losrive sig, kun modstræbende og med bagudvendt blik lader han sig trække videre, mens scenen i skumringens sidste lys kulminerer i en forvandling af præsidenten – verdens mest magtfulde mand - til en arbejder, der med sine hænder går i gang med at producere bare den mindste lille ting, der i modsætning til ordene kan gøre noget, bare en lille forskel i verden. Han bemærker hverken de to vandreres forsvinden eller publikums opmærksomhed, han er fuldkommen opslugt af arbejdet, det der bør gøres.

*

VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Under Obama-scenen er et fjerde medie så godt som ubemærket kommet ind i rummet. Han betragter Obama-mediets arbejde, og idet lyset langsomt går ned, og mørket opsluger arbejderen, begynder dette fjerde medie at applaudere.

VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND gennem MEDIE

Med spansk-mexicansk eller indisk accent som verdens (næst)rigeste mand, mexicaneren Carlos Slim Helu, der har tjent sin formue på sit monopol på mexikansk mobiltelefoni med Telmex og America Movil. Han ledsager sine replikker med latino-gestikulation: symbolske gestus for penge, profit osv. men først og fremmest symbolet/ håndtegnet for det medie, der har gjort Helu til verdens (næst)rigeste mand: mobiltelefonen.

Great show! Really! Great show! This is your show? *Inten svar* Is this your show?

Det går op for mediet, at stemmen i hende/ ham taler til hende/ ham.

Mig? Are you talking to me?

You're the only one around.

Oh, ja ... yeah.

pause

So, is this your show?

Oh, well, it's something we create together, kind of.

Who?

Us.

Us? Who us?

Well ... us, here, the ensemble!

Okay, great. So, what is this is all about?

Oh, it's a kind of ... sort of ... political ... like ... critique, you know, the Market and stuff.

The Market?

Yeah, market economy, capitalism, greed, bank crisis, super rich and extremely poor, you know, kind of like ... critique or political action, you know, revolution.

Revolucion?! Great. I like revolucion.

You do?

Oh, yeah, sure, revoluciones are the only thing that makes the world move, sets the market in motion.

There's no economy and no market without revoluciones.

Aha ... thanks!

No problem, niño, no problem. I'd like to buy your show.

Buy it?

Yeah. I really like the idea. Revolucion. I'd like to invest in it, take it over and turn your idea of a revolucion into a real thing, world wide.

Oh, wow, great, but...

Slim, my name is Carlos Slim Helu.

rækker sin højre hånd frem. Mediet ser undrende på hånden, hånden gør en utålmodig gestus, og mediet forsøger at gribe hånden med sin venstre hånd, trykker den.

(Second) richest man in the world.

Sorry?

I'm the (second) richest man in the world, 69 billion dollars, Grupo Carso, Telmex, Mexican Telecom, you know *Mediet gør en symbolsk telefonbevægelse med sin højre hånd* Can I talk to your chief?

My chief? Well ...

I skumringsdisen kommer Iscenesætteren i det samme gennem rummet med Marx og Grækeren. Marx er midt i et foruroligende manisk foredrag om en del af sin teori, som forudsiger det, vi netop er vidne til - at Markedet er i stand til at opsuge enhver revolutionær ide, enhver revolutionær kreativitet, og gøre den til en del af sin egen mekanisme - men forskruet, manisk, på grænsen til rablen

MARX

Markedet, also der Markt "kann nicht existieren, ohne die Produktionsinstrumente, also die Produktionsverhältnisse, also sämtliche gesellschaftlichen Verhältnisse fortwährend zu revolutionieren, und diese fortwährende Umwälzung, diese ununterbrochene Erschütterung aller gesellschaftlichen Zustände, diese ewige Unsicherheit und Bewegung zeichnet diese Epoche vor allen anderen aus." Verstehen Sie: "Alle festen eingerosteten Verhältnisse mit ihrem Gefolge von altherwürdigen Vorstellungen und Anschauungen werden aufgelöst, alle neugebildeten veralten, ehe sie verknöchern können, alles Ständische und Stehende verdampft, alles Heilige wird entweiht, (und die Menschen sind endlich gezwungen, ihre Lebensstellung, ihre gegenseitigen Beziehungen mit nüchternen Augen anzusehen.)"

MEDIE

kalder

Elisa!

Iscenesætteren og de to vandrere standser

ISCENESÆTTEREN

Ja?

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Det er den her fyr, der gerne vil tale med dig.

ISCENESÆTTEREN

Hvem?

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Jeg fik ikke lige fat i navnet. En af de helt tunge drenge, tror jeg, fra medie- eller mobilverdenen. Han vil gerne købe showet.

ISCENESÆTTEREN

Det er ikke til salg.

Hun går videre

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Vent! *Iscenesætteren standser* Hvorfor ikke? Han siger, han vil investere i det, gøre det stort, du ved, world wide, en virkelig revolution! *kort pause* Er det ikke det, vi vil? Nå ud til Folket, masserne, sætte hele

lortet i bevægelse!? Vi gør det vel ikke bare for vores egen skyld? For vores egen lille menighed, the chosen few? *nikker mod publikum* Det ændrer jo ingenting.

ISCENESÆTTEREN

Jeg går ikke på kompromis.

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Nej, nej. Tværtimod. Han er med os. Hundrede procent. Vi får frie hænder, siger han, vi kan gøre lige, hvad vi vil.

Iscenesætteren tøver

ISCENESÆTTEREN

Hvor er han?

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Her.

ISCENESÆTTEREN

Hvor?

MEDIE for VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Lige her!

Rækker telefonhånden frem mod Iscenesætteren (eller han rækker sig selv som en mobiltelefon, som Verdens (næst)Rigeste Mand om et øjeblik taler til Iscenesætteren igennem). Iscenesætteren tøver et øjeblik. Så giver hun tegn til Marx og Grækeren, at de skal vente på hende, hun forlader dem og går over til mediet for Verdens (næst)Rigeste Mand og "tager telefonen".

ISCENESÆTTEREN

Elisa Kragerup.

Mørke

*

GRÆKEREN & MARX – Er vi købt eller solgt?

I mørket tænder Marx en tændstik og forsøger at få ild på sin cigar. I skæret fra tændstikken ser man Grækerens foruroligede ansigt.

GRÆKEREN

Hvad nu, mester? Er vi købt eller solgt?

MARX

kæmper med sin cigarstump

Verdammt!

GRÆKEREN

Hun kunne vel ikke finde på bare at efterlade os her?

MARX

om cigaren

Ach!

GRÆKEREN

Ja. Det er vel hende, der bestemmer? *intet svar* Er det ikke?

MARX

kæmper med sin cigarstump

Diese Geschichte.

GRÆKEREN

Hvad?

MARX

Diese verdammte Geschichte!

ude af stand til at få ild på cigaren, opgiver, kaster den fra sig

Der ist tod.

Tændstikken går ud. Mørke

GRÆKEREN

Jeg synes fandeme, det er uhyggeligt.

*

I mørket lyder en dyb rumlen, som fra et underjordisk kraftværk, eller er det masserne i undergrunden, the scum of the earth, bengaleren i Dubai, den kinesiske arbejder på Foxconn osv., alle dem, vi troede, vi havde lagt endegyldigt bag os nede på Markedets nederste niveau, der er nu er ved at samles i det endegyldige oprør ...? I Øst vokser en orange glød, som horisonten før solopgang, men en voldsomt, blændende glød ...

GRÆKEREN

Hvad fanden er det, mester?

MARX

Nu dages det, Brüder, det lysner im Øst.

GRÆKEREN

Det er ikke naturligt, Mester, det der, det er ikke solen, det ligner jo snarere ... et æble, som nogen har bidt af ...

Han har ret, den blændende sol, der nu stiger op, er ikke helt cirkulær, snarere en ganske lille smule æbleformet, og den mangler et stykke, som om en kæmpe har taget en bid af den.

MARX

stemmer i med Internationale sang

Wachet auf, Verdammte dieser Erde,

die stets man noch zum Hungern zwingt!

Das Recht wie Glut im Kraterherde

nun mit Macht zum Durchbruch dringt.

Pludselig folder æble-solen sit lys ud i symbolske stråler, som på en kinesisk propaganda-plakat, der her kloner med æblet, og det symbolske niveau folder sig ud i en åbningsceremoni til det, der på det Imaginære niveau skal blive et show af olympiske dimensioner.

Den nederste af æble-solens symbolske brede stråler løber fra Øst ind over scenen som en lang tunge, hvis spids eller ende standser ud for Grækeren og Marx. Og ind ad denne røde løber kommer Den Nye Kineser, milliardæren, bærende på den nye olympiske ild: en fakkel med det kinesiske kommunistpartis gule hammer&segl som flamme.

CHEN GUANGBIAO, EN AF FOLKEREPUBLIKKEN KINAS NYE MILLIARDÆRER

Idet Kineseren får øje på Marx, lyser han op i et stort smil

CHEN GUANGBIAO gennem MEDIE

Ah! *med kinesisk udtale* Karele Marx!

Kineseren omfavner den overvældede, men flatterede Marx, som med forfængelig stolthed også favner Kineseren som en ægte kammerat. Derefter vender Kineseren sig mod Grækeren og rækker hånden frem, men Grækeren ser bare skeptisk på ham. Kineseren ler.

MEDIE

Min ven, min stakkels ven. *til Marx* Jeg elsker at hjælpe de fattige. Når jeg hjælper de fattige og mennesker i nød, så bliver jeg glad, meget glad. Det bedste, jeg ved, er at hjælpe en fattig bonde, at sørge for at bonden og hans familie kan klare sig, spise sig mætte hver aften, sende deres børn i skole hver morgen. Når et barn bliver sygt, så sørger jeg for, at det får behandling. Det giver mig stor glæde, min ven.

GRÆKEREN

til Marx

Hvad fanden er det for en fyr, mester?

MARX

Bist du blind, mein Junge, han er din ven *peger på symbolet, som mediet bærer: hammer & segl* din kammerat Genosse, der revolutionære Kineser, en kommunistischen Kader im Kampf für die forarmede Opfer for den døende Kapitalismus!

Kineseren ler højt

ISCENESÆTTEREN

kommer ind i selskab med mediet for Verdens Rigeste Mand. Hun er pludselig klædt som den kulturelle elite, som var hun med ét blevet chefarkitekt i BIG, med de nyeste Apple gadgets i hånden og under armen, hun ligner en milliard.

Undskyld, jeg afbryder! *hun peger på Kineseren Chen ...*

CHEN GUANGBIAO gennem MEDIE

smiler og bukker

Guangbiao! Chen Guangbiao!

ISCENESÆTTEREN

Chen Guangbiao er ikke den forarmede kommunistiske kadre i kamp *mod* kapitalismen, tværtimod, Chen ...

CHEN GUANGBIAO gennem MEDIE

bukker og smiler

Guangbiao! Chen...

ISCENESÆTTEREN

Guangbiao er en partitro kommunistisk kapitalist. En af det kommunistiske Kinas tusinde nye milliardærer. Søn af en bonde, der har arbejdet sig op igennem systemet og nu er blandt den kinesiske overklasse, der ejer...

CHEN GUANGBIAO gennem MEDIE

Dalian Wanda Group, Hanergy Holdings, Baidu, Tencent, Hangzhou Wahaha Group, Amer International, Alibaba Group ...

MARX

Was?

ISCENESÆTTEREN

Og ikke nok med det. Efter den amerikanske økonomis kollaps er han og hans kammerater i samarbejde med den kinesiske stat, som de repræsenterer (og i en vis forstand er identiske med), nu begyndt at opkøbe de sidste levedygtige rester af den amerikanske økonomi.

KINESEREN

IBM, Morgan Stanley, Blackstone, Visa, Smithfield Foods, Chesapeake Energy, AMC Entertainment, Triple H Coal ...

GRÆKEREN

Og det her show!?

ISCENESÆTTEREN

Hvad?

GRÆKEREN

Har han også købt det her show?

ISCENESÆTTEREN

Nej, nej.

GRÆKEREN

Det kunne ellers se sådan ud.

Han bentyder til lyset, showet, Iscenesætterens nye look.

KINESEREN

General Motors Tower, One Chase Manhattan Plaza, Epic Games, International Lease Finance Company ...

MARX

Aber das ist doch ...

ISCENESÆTTEREN

Kommunisme med et kapitalistisk ansigt!

MARX

chokeret, vantro

Quatsch! Das gibt es ja nicht! Umöglich!

ISCENESÆTTEREN

til publikum

Det havde Marx alligevel ikke forudset. Vi har nået grænsen for hans verdensbillede. Marxismen er ude af stand til at begribe markedsøkonomiens paradoks.

MARX

Protest! Das das das konnte man ja sige sig selbst!

ISCENESÆTTEREN

Hvad?

MARX

ophidset

Ja, dass dass dasss før oder später, aus historischer Notwendigkeit, will selbst den mest vortreffliche marxistisch-kommunistische kadre blive ein ein ein ...

Han klapper på sine lommer, leder efter en (sidste) cigar

ISCENESÆTTEREN

Kapitalist?

MARX

Ja!

Carlos Slim Helu og Kineseren ler

Helu holder sit cigaretui med verdens (næst)dyreste cigarer hen mod Marx

GRÆKEREN

Har du skrevet det mester?

MARX

Was?

GRÆKEREN

At selv den mest fortræffelige kommunist før eller senere bliver kapitalist?

MARX

lader sig friste

Warum nicht?!

tager verdens (næst)dyreste cigar

Danke.

ISCENESÆTTEREN

med stor alvor

Og hvad med dig selv?

MARX

Ich?

ISCENESÆTTEREN

Ja, hvis selv den mest fortræffelige marxist før eller senere bliver kapitalist, hvad så med dig selv, og den marxistiske kritik?

MARX

Den marxistische Kritik ...? *han ser på cigaren, uden tvivl verdens (næst)flotteste, (næst)dyreste cigar den ist vielleicht auch, når det kommer til stykket, bare eine Funktion af Markedet!*

GRÆKEREN

Hvad siger du, Mester?

MARX

med lysende øjne

Ja, was sage ich, was sage ich (eigentlich), ich ... ich glaube, ich bin på vej til at få et gennembrud, et afgørende, et alles umwältende Gennembrud. *Han ser sig om efter ild, Kineseren holder sin olympiske fakkel hen mod ham, han bøjer sig frem mod ilden og suger på cigaren, den gløder vildt, og med ét er inspirationen der: Also, Markedet har brug for revolutionen, det må hele tiden revolutionere sig selv for at komme op i den næste Stadium af sin Evolution. Und also ... also i et pludseligt gennembrud taler Markedets stemme igennem ham ist den marxistische kritik ganz einfach Markedets nødvendige Versuch på at se sig selv udefra und sich selbst zu kritizieren!*

han ser med profetisk lysende øjne triumferende på dem alle

GRÆKEREN

Har du skrevet det, Mester?

MARX

med lysende øjne

Ja!

ISCENESÆTTEREN

Hvor?

MARX

Was? Ingen steder. Noch nicht. Das ist den blinde Winkel in meine Schriften. Det sted, jeg selbst står.

ISCENESÆTTEREN

Hvem siger det?

MARX

Weis ich nicht? Ich nicht! Nein nein.

KINESEREN

Neinnein!

VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND

Nono!

(medierne for) Kineseren og Verdens (Næst)Rigeste Mand ler.

MARX

Karl Marx' skrifter er Markedets kritik af sig selv!

Grækeren ser undrende, stadig mere fortvivlet på ham.

GRÆKEREN

Mester?

til Iscenesætteren

Så gør dog noget!

MARX

ser på cigaren

Verrat.

GRÆKEREN

Hvad?

MARX

forsøger at slukke cigaren, ude af sig selv af fryd og rædsel

Forrædderi! Ich ... bin Opfer eines Verrats!

(Medierne for) Kineseren og Verdens Rigeste Mand ler.

GRÆKEREN

til Iscenesætteren

Stop det! Er det ikke dig, der bestemmer?!

ISCENESÆTTEREN

til Grækeren

Bare rolig, Panos, jeg står i sammenbruddets tjeneste, kaos er under kontrol.

GRÆKEREN

Hvad? *Til de leende mexicanske og kinesiske milliardærer* Så hold dog kæft!

MARX

Nein nein nein, das ist die Wahrheit, ich bin nicht mehr ... ich!

GRÆKEREN

Rolig nu, mester.

MARX

Når Marx siger "mit navn er Karl Marx", er det Markedet, der taler.

Han ler overrasket, og (medierne for) Kineseren og Verdens Rigeste Mand ler med

MARX

på én gang panisk og euforisk

Nein!

Siger Markedet.

Nein nein!

Siger Markedet.

Nein nein neei!!!!!!

GRÆKEREN

til Iscenesætteren

Hvad fanden er det, der foregår? *hun ser bare alvorligt på ham* Det er måske det, du kalder Historiens nødvendighed? *hun ser bare på ham* Så fuck Historien! Fuck din Historie!

MARX

brøler

NEEEEEIN!

Med ét har Markedet frit spil gennem Marx, han er forvandlet til et medie. Under den følgende replik forsøger han stadig mere desperat - som offer for en slags ideologisk Tourettes-syndrom - at lukke munden på Markedet og dermed sig selv.

I mehr end hundrede år var Karl Marx den politische Ökonomies und Markedets vigtigste Kritiker.

Aber jetzt, da wir er trådt ind i det 21. Jahrhundert, og eine sådan Kritik som den marxistische nicht længere er Notwendig für Markedets videre udvikling, der er Marx og enhver anden mehr oder weniger marxistischer Kritiker forvandlet til Markedets HofnarrEEEEEEIN!

I sidste øjeblik for den totale Marxske kollaps river Grækeren cigaren ud af hånden på sin mester og lukker munden på ham med den; man hører kun den indelukkede lyd af stemmen, der forsøger at bryde ud i tale bag cigaren, og ser bare cigaren, der bliver stadig mere rygende rødglødende.

De leende (medier for) Kineseren og Verdens (Næst)Rigeste Mand tager hver deres maske på og forvandles til Koret, Markedets Skabninger, stadig leende.

KORET – III – Markedet er fortryllende

KORET

kakofonisk fordeler de ordene mellem sig

Markedet fortryller os. (Markedet er os en gåde.) Hver dag giver Markedet os en ny overraskelse, et nyt tilbud, vi bare ikke kan modstå. Det er forfærdeligt! *De ler* Vi dør! *De ler endnu højere* Vi dør! *De er ved at dø af grin.* Gennem latterens tårer: Vi er Markedets Skabninger. Men vi fatter det ikke. Vi kan ikke følge med længere. Hvor er vi på vej hen? Hvad er det, der sker med os? Går verden under? Vi burde standse det, før det er for sent! Og hvad gør vi? Vi fortsætter bare. Lige mod afgrunden. Havene stiger. Hjælp! Vi får våde fødder! Hjælp! Hvorfor gør vi ikke noget? Hjææælp!

De ler

Bag deres rygge ser man porten til Markedets tredje niveau: Det Imaginære. Over porten skriver Markedets usynlige hånd med lysende skrift

MARKEDETS ØVERSTE NIVEAU: DET IMAGINÆRE

Rystet og oprørt trækker Grækeren Marx bort fra den grasserende menneskehed

GRÆKEREN

Hvad fanden er det for en måde at behandle dig på? Og hun lod det bare ske. *Han tager omt den gamle om hovedet og ser ham ind i øjnene* Det finder du dig ikke i! Vel, Mester! Det finder du dig bare ikke i!

Men Marx har ikke mere at sige. Grækeren vender sig mod Iscenesætteren (og hvis hun er forsvundet, vender han ansigtet op og truer mod himlen). Dit umenneske!

ISCENESÆTTEREN

Jeg er ked af det, Panos, men det var nødvendigt; som han selv sagde: den historiske nødvendighed.

GRÆKEREN

At sælge sig selv?

ISCENESÆTTEREN

Han havde nået sin grænse, Panos, hans verdensbillede rakte ikke længere. Han var færdig. Nu må du tage over.

GRÆKEREN

Du har solgt dig selv!

ISCENESÆTTEREN

Vi har frie hænder, Panos. *Hun holder sine rene hænder frem mod ham* Jeg ved, hvad jeg gør. Den eneste forskel er, at vi...

GRÆKEREN

afbryder

"Vi"?

ISCENESÆTTEREN

Du er Historiens udvalgte. Hvad drømmer du om? Der er ingen vej tilbage. Det her er the point of no return. Verdensscenen er din! Tænk over det. Imens tager vi andre os en pause. Okay, mine damer og herrer, så er det nu, hvis I en sidste gang vil smage Markedets overflod af frugter, drikkevarer og snacks; sidste chance for at bide i syndens æble. Fem, skal vi sige ti minutter, max! Så er vi tilbage på vores pladser og klar til det endelige opgør, the final encounter!

PAUSE

Efter de annoncerede 5, max 10 minutter kalder Iscenesætteren igen sine medier og publikum tilbage på deres pladser.

ISCENESÆTTEREN

Så er det nu, søstre, (gravide,) mænd, og børn, på jeres pladser, nu går det løs, the final encounter, det endelige opgør med Markedet. *Hun vender sig mod Grækeren.* Er du klar, Panos? Værsgo!

GRÆKEREN

til Marx

Kom, Mester!

Og da Marx ikke længere forstår et ord, tager Grækeren ham under armen og fører ham hen mod porten. Foran porten står mediet for Verdens (Næst)Rigeste Mand som en anden Sankt Peter, der her i Markedets forestilling snarere ligner en Saatchi - en af de milliardærer, der investerer i, samler på og udstiller billeder af Markedets perversion og forskellige former for revolution - eller bare en af de hundreder, måske tusinder af teaterdirektører rundt om i verden, som altid ved premieren på en ny forestilling på deres teater står ved indgangen og byder publikum velkommen. Idet Grækeren &

Marx skal til at gå ind, rækker Verdens Rigeste Mand smilende en sølvbakke, med – ikke champagne eller Campari, men – to store cubanske cigarer frem. Marx, som er nærmest, tager straks en. Men før han når at sætte den i munden, griber Grækeren ham om håndleddet og ser Verdens (Næst)Rigeste Mand hårdt i øjnene. Så tager han cigaren ud af Marx' hånd og knækker den og lader den falde til jorden. Verdens (Næst)Rigeste Mand smiler bare og rækker bakken frem mod Grækeren. I løbet af forestillingen og den lange vandring op gennem Markedets første to kredse er Grækerens sjuskede skægstubbe vokset til et fuldskæg, og det eneste, der mangler for at forvandle ham til den genfødte Che Guevara, er faktisk bare cigaren. Et øjeblik ser Grækeren og Verdens (Næst)Rigeste Mand hinanden i øjnene. Så tager Grækeren cigaren og fører den op mod sin mund. Han skiller læberne, men idet han skal sætte cigaren mellem læberne, tøver han, ser Verdens (Næst)Rigeste Mand i øjnene. Så knuser han cigaren i sin hånd og lader den smuldrede tobak drysse til jorden. Verdens (Næst)Rigeste Mand ler højt (og klapper måske Grækeren på skulderen). Grækeren vender sig mod porten og fører Marx med sig, og idet de træder over tærskelen ind på Markedets Øverste Niveau, råber Verdens (Næst)Rigeste Mand

VERDENS (NÆST)RIGESTE MAND gennem MEDIE

Viva la revolucion!

*

III - MARKEDETS ØVERSTE NIVEAU: DET IMAGINÆRE

i hvilket vi møder eller i hvert fald hører stemmerne fra imaginære fænomener som: Banken, Futures-handleren, Metamarkedet og Staten.

Som Vergil i Den Guddommelige Komædie ikke har adgang til Paradis, har materialisten Marx ikke adgang til Markedets imaginære niveau – fantasien, forestillingen. Han er reduceret til et forstummet spøgelse, der følger i hælene på Grækeren som en skæbet gammel hund, forbutlet som en Beckett-figur, en vagabond, en hjemløs, et muselmenneske, der kun en sjælden gang tager cigaren ud af munden og til sin egen forbløffelse hører Markedet stemme tale ubæmmet igennem sig.

Grækeren derimod træder her på det tredje niveau fuldt i karakter som den revolutionære, vor tids Messias, der påtager sig at lede og dirigere Koret, Markedets Skabninger i retning af revolutionen og en ny menneskehed.

Scenesætteren er ikke længere blot at "ligne" med Staten, her viser hun sig med ét som inkarnationen af Staten.

SHOWET eller STORFORMEN

Med Kineserens indtogsmarch ad den røde løber begynder bevægelsen mod det medieshow af olympiske dimensioner, der her på Markedets Øverste Niveau skal folde sig ud til en slags Wagner-opera i Markedets yderste højteknologiske konsekvens.

ANTI-SHOWET eller KAOS

I udkanten af scenariet ses stadig det forbenværende Præsident-medie, der har revet sin tunge ud (eller tapet tungen fast og munden til med sort gaffatape) og i stedet for at være medie er begyndt at arbejde, skabe noget materielt med sine hænder. I bevægelsen op gennem Markedets tredje niveau slutter flere sig til ham/ hende, og – især fra det øjeblik

Scenesætteren/ Staten kapitulerer og lader sin tunge rive ud (eller lader sin tunge og mund tape til) - vokser ikke bare lyden af arbejdet, men også støvet og røgen og dampen fra arbejdet og bliver en verden i sig selv, et kaotisk, ustyrligt alternativ til den olympiske gesamtform, som i udgangspunktet hersker på Markedets Imaginære Niveau. Langsomt fyldes Markedets Imaginære niveau af en anden orden, en paradisisk eller helvedes eller bevidsthedens irelle tåge, som de arbejdende bevæger sig omkring i som en slags spøgelse. Lyden, støjen, røgen, dampen og støvet kommer udelukkende fra

deres arbejde på scenen, fra de arbejdende menneskekroppe og deres redskaber og maskiner (der mod slut måske inkluderer motorsave, pick-ups og sågar små bulldozere, skærebrændere og boremaskiner). Lyden kan måske forstærkes og bearbejdes elektronisk, live, men der er ingen preindspillede arbejdslyde fra off, ingen kunstig røg, kun resultaterne af det konkrete arbejde nu og her.

*

I løbet af den følgende scene kommer Grækeren ind over tærskelen til Markedets tredje niveau med en forbutlende stum Marx som en skabet hund i sine hæle. Grækeren ser sig om i dette let støv-disede paradys, standser og lytter til mediets dialog med sin personlige bank.

MEDIET & BANKEN

Et medie – lad os kalde hende Maria Rossing - kommer ind på scenen, standser og ser ud på publikum, ser dem i øjnene, én efter én.

Hvad drømmer du om? pause Hvad drømmer du om? pause Hallo?! Hvad står du og drømmer om? kort pause Maria! [erstattes af mediets personlige fornavn]

Mig?

Ja. Dig. Du er her vel også.

Nåh, ja.

Hvad drømmer du om? Hvordan ser din fremtid ud?

Øhhh, det ved jeg ikke ... sådan ... lige ...

Jo jo, spring nu bare ud i det, det bliver mellem os. Hvad ønsker du dig mest af alt?

Øh, hvad skal jeg sige ... kærlighed ... et langt liv ... at mine børn skal blive lykkelige ... (måske nogle af mediets egne tidstypiske ønsker for livet.)

Og hvad mere?

Mere?

Ja, prøv at være lidt konkret. Hvad ønsker du dig her og nu, og på den lange bane? Dine børn bliver jo ikke lykkelige sådan ud af det blå. De skal vel først og fremmest have en tryk barndom, skal de ikke?

Hvor bor du?

Jeg har en lejlighed herinde på Nørrebro [erstattes med mediets private adresse].

Her? Skal dine børn vokse op i en lille lejlighed midt inde i byen? Kalder du det tryk? Hvad med et stort hus på landet?

Jo, det ville selvfølgelig være dejligt. Men ...

Hvorfor ikke?

Det har jeg slet ikke råd til, ikke foreløbig, i hvert fald.

Hvorfor ikke?

Ja

Mangler du penge?

Kort pause.

Undskyld, men hvem er du? Fristeren? Gud? Den russiske mafia?

Vi vil gerne hjælpe dig, Maria. Vi vil gerne tilbyde dig de penge, du mangler, for at du og dine børn kan blive lykkelige.

Hvad for nogle penge? Sorte penge?

Bare rolig, Maria. Vi vasker ikke penge hvide. De penge, vi tilbyder dig, er uberørt af menneskehånd. Helt nye penge.

Hvor skulle de komme fra?

Vi laver dem. "We are making money."

Ja, det kan jeg forestille mig.

Forstå os nu ret, Maria: Vi skaber penge.

Af hvad?

Af intet. Intet er en uudtømmelig kilde til alt. Gavnildheden er magisk, Maria. Først i det øjeblik, vi giver dig pengene, har vi dem, og så er pengene allerede ikke længere vores, men dine.

Det forstår jeg ikke.

Nej. Det er det magiske.

Hør, hvem fanden er det, jeg taler med?

Åh, var du ikke klar over det, Maria?

Nej. Hvem?

Din bank.

Min bank?

Ja, din helt personlige bank.

I er vel også bank for alle mulige andre.

Vi er først og fremmest din bank, Maria. Hvor meget har du brug for? Skal vi sige halvanden million?

Halvanden million? Kan man stadig det?

Hvorfor ikke?

Jamen krisen, boligboblen, jeg skal fandeme ikke nyde noget af at svæve af sted i sådan en boble.

Bare rolig, vi lever i en ny tid med helt "new standards". Uanset hvad vi gør, har vi den til enhver tid siddende regering og dermed Nationalbanken i ryggen. Og vi vælger selvfølgelig vores kunder med omhu, Maria. Kun de kunder, vi har tillid til, har vores tillid. Hvad siger du så?

pause

Jeg skal indrømme, at det er fristende.

Prøv at se i din lomme! *Mediet stikker hånden i lommen og tager sin mobiltelefon frem* Prøv lige at tjekke din konto.

Mediet går ind på sin Netbank.

Jeg kan ikke se noget.

Er du sikker? Se godt efter. Uden at blinke!

Mediet stirrer, stirrer, og er før eller siden nødt til at blinke, og straks

Det var satans! Hvor kom de fra?

Ud af intet.

Men det er vel ikke mine penge?

Det er dine.

I skal vel have dem tilbage?

Ikke nu, du har det meste af et liv, tredive år, Maria, og i øjeblikket er renten så godt som intet. Tillykke!

Hvordan føles det?

Lidt uvirkeligt.

Bare vent til du begynder at bruge dem!

Men ... jeg forstår det ikke. Hvis de ikke kommer fra hverken jer eller Nationalbanken eller guldreserver eller noget som helst, hvor i alverden kommer de så fra?

I en vis forstand kommer dig fra dig selv, Maria.

Fra mig?

Ja. Vi har aldrig haft dem, Maria, vi har dem ikke, før det øjeblik, vi sætter dem ind på din konto.

Så ... skylder jeg jer dem?

Ja. Penge er gæld. Ikke vores gæld. Din helt personlige gæld. Tillykke.

Tak.

Mediet står tavs, rådvild. I tavsheden fornemmes, på grænsen til det hørbare, arbejdets dybe rumlen, og støvttågen tager langsomt til.

Ude bagfra kommer de tre maskeklædte medier ind. Den ene giver det gældsberigede medie en maske, og mediet tager masken på. Og så er de fire.

KORET - IV

Hvad er det for en verden? Hvis penge er gæld, så er vi jo blevet snydt, i hundreder af år. Hvem påtager sig ansvaret? Hallo?!

Grækeren træder frem af tågerne, medierne vender deres masker imod ham, ser et øjeblik på ham. Så vender de igen ansigterne mod publikum.

Staten! Nu må Staten træde i karakter!

Iscenesætteren kommer ind, på én gang "sig selv" og samtidig forvandlet fra den konkrete eller symbolske Iscenesætter til inkarnationen af det abstrakte begreb Staten

ISCENESÆTTEREN

Hvad vil I have, jeg skal sige?

KORET

Et eller andet. Er du ikke den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt?

ISCENESÆTTEREN

I udgangspunktet, jo.

KORET

Hele den her forestilling om penge. Den er jo vanvittig.

ISCENESÆTTEREN

Hvis det først er gået op for jer nu, så er det alene jeres egen skyld. Hverken jeg eller nogen anden har forsøgt at skjule noget. Det er foregået helt åbenlyst. I har handlet frit, og nu må I selv tage ansvaret for jeres handlinger.

Iscenesætteren vender sig for at gå ud. Foran hende står Grækeren.

*

GRÆKEREN & ISCENESÆTTEREN/STATEN – the offer you can't refuse

GRÆKEREN

Er du sikker på, at du har helt styr på det her, kammerat?

ISCENESÆTTEREN(S MEDIE)

Hvad taler du om?

GRÆKEREN

trækker på skuldrene

Jeg tænkte bare: Måske skulle jeg overtage?

ISCENESÆTTEREN(S MEDIE)

Hvad mener du?

GRÆKEREN

Hvis jeg nu var dig. Jeg tror faktisk, jeg ville være virkelig suveræn.

Iscenesætterens medie tager forsigtigt om Grækerens ansigt og ser ham i øjnene. Så kysser hun ham på panden og går ud.

Lyden af arbejdets dybe rumlen stiger.

*

KORET – V: Bank run (Vi vil have vores penge!)

De maskeklædte medier går til banken, fulgt af Grækeren: De standser, taler ud i det tomme rum; måske fordeler de replikkerne rytmisk imellem sig og forenes i kor, når Banken taler gennem dem.

KORET

Vi vil gerne have vores penge! Nu! Hallo! Er I der?

BANKEN

Vi er din personlige bank. Hvis du vil tale med os, så må du komme personligt eller henvende dig gennem din advokat. Er der tale om en forening, en virksomhed eller en institution, så må I sende en repræsentant. Vi kan ikke tale med alverdens kunder på én gang.

KORET

Vi vil have vores penge!

BANKEN

Hvad for nogen penge?

KORET

De penge, vi har i banken. Vi er alverdens kunder. Tilsammen har vi mange millioner milliarder i banken. Vi vil have dem kontant, nu og her.

BANKEN

Vi ligger ikke sådan inde med penge.

KORET

Lad os sel!

BANKEN

Værsgo! Kom indenfor! *De opløser formationen og "går ind"* Se selv! *de letter på maskerne og ser ud under dem* Det er, hvad vi har: møbler, computere, telefoner, kaffemaskiner, kunst på væggene, grønne planter, kurve med frugt og pædagogiske modeller, der kan forklare vore kunder, hvordan Markedet har det netop i dag.

KORET

Og bankboksen der! Hvad har I i den?

BANKEN

Det allermest nødvendige. 2-3 procent af det samlede udestående. Lige her nogle få hundrede tusinder, i alverdens banker tilsammen måske nogle milliarder. Vi kunne give jer hver et par tusinde kroner, men det er også det hele.

KORET

Og alle de penge, der står på vores konti?

BANKEN

Det er ikke penge. Det er gæld.

KORET

Men penge er jo gæld.

BANKEN

Ja, ja, men gæld er ikke penge.

Tavsbed

KORET

Giv os vore penge! Nu.

BANKEN

Som I vil. Værsgo!

kort tavshed – Koret ser ned i deres tomme hænder

KORET

Er det alt?

BANKEN

Ja.

KORET

Og resten? De sidste 97 procent?

BANKEN

Desværre. De har aldrig eksisteret.

Tavshed – Lyden af arbejdets dybe rumlen (das Erz singt) stiger ind i det hørbare.

Koret vender sig og går ud, bortset fra en enkelt, der vender sig mod publikum og tager masken af.

*

FUTURES-HANDLEREN

gennem et ungt kvindeligt medium

Jeg er her ikke. Og jeg behøver ikke at være her. Den her såkaldte virkelighed med sine produkter, sine såkaldte varer, korn, kød og kusser, for nu bare at nævne nogle af de banale varer med k, de har ingen værdi i sig selv, ikke for mig, jeg er her uden at være her, jeg befinder mig på et på forhånd fastlagt sted ude i fremtiden, et sted jeg ikke har tænkt mig nogensinde at dukke op. Jeg har bare købt *muligheden* af at handle på netop det sted ude i fremtiden, men jeg har ikke tænkt mig at bruge den mulighed, jeg skal ikke pludselig have femten tusinde ton soja læsset af for mine fødder, hvad skulle jeg bruge det til? Jeg aner intet om soja, hvad skal man med soja? Fylde det i sin bil? Lave brød? Ellers tak! Jeg har bare købt muligheden for på et bestemt sted ude i fremtiden at købe femten tusinde ton soja, men inden det kommer så vidt, har jeg selvfølgelig solgt den mulighed til en anden og for en højere pris, end jeg gav for den, det er hele pointen. Jeg ved godt, at der et eller andet sted derude findes, eller i hvert fald engang har fandtes, sådan noget som en sojemark eller sojaplantage. Og hvad så? Hvis man virkelig vil lave penge i denne her verden, så behøver man ikke vide noget som helst om den verden, det eneste man skal vide er, hvordan man laver penge. Og det ved jeg. Sådan her *knips* Ud af intet. Penge, de store penge, kommer ud af intet og ikke af noget så tungt og støvende u håndterligt som korn eller soja.

Det marked, I ser for jer, når jeg siger "Markedet", det er kun en forsvindende, for hver dag mindre del af det totale Marked. Det Marked, I hverken har fantasi eller forstand til at se for jer, fordi det er menneskeligt umuligt at fatte det. Fremtidens marked, som ikke befinder sig ude i fremtiden, men kun her og nu, det vokser, eksponentielt, og det har så godt som næsten intet med det, I kalder verden at gøre. Verden bliver mindre og mindre, som en planet, der suser væk ud i det store sorte intet. Verden er nu bare en forsvindende blå glød i sammenligning med Markedet. Engang var Markedet måske som en måne, der kredsedde om jorden. Nu er det jorden, der slynges ud i en voksende spiral omkring Markedet, længere og længere ud i det store intet. Så længe Markedet findes, vil verden være derude, men allerede nu er den næsten ude af syne, i hvert fald for mig. Den eneste forbindelse, jeg har til verden, er denne stemme, denne krop, som kun I ser for jer. Ikke jeg. Jeg aner ikke, hvordan den ser ud, eller hvordan stemmen, der siger mine ord, lyder, om det er en mand, en kvinde, måske er det bare en robot? Jonas Mickiensky, jeg er trader, jeg gør i og for sig ingenting, jeg holder bare af og til et øje med de algoritmer, der køber og sælger derivaterne, the "future contracts", kontrakterne om en mulig handel et sted ude i en fremtid, der aldrig vil komme. Sammen med den stemme, I hører, og den krop, I ser for jer, befinder I jer i et rum, der modsat alt andet *ikke* ekspanderer, men bliver mindre og mindre. Allerede nu er den verden, I befinder jer i, så forsvindende lille, at det er uden betydning for mig og Markedet, om denne krop gør noget, om den arbejder, forbruger eller bare står her og glor på jer, mens den taler.

men en sådan ringeagt vil mediet alligevel ikke stå model til:

Stop! Sådan noget pis vil jeg sgu ikke lægge stemme til. Det kan du da ikke mene. Menneske! Du er da vel for faen bare et menneske. Ligesom jeg. Med en krop, en krop, der bliver sulten, en krop, der spiser, mad, bliver søvrig og lægger sig i sin seng, eller bare på jorden. Den findes. Selvfølgelig findes jorden. Det er da verden, der er betingelsen for Markedet, og ikke Markedet, der er betingelsen for verdens eksistens. Det er da for dumt. Hvis jeg og alle andre pludselig holdt op med at købe og forbruge. Tror du ikke, det ville betyde noget for dit marked? Det ville gå i stå, forsvinde. Pist!

Denne krop tror, at fordi den kan høre, hvad jeg siger, så kan jeg også høre, hvad den siger.

Hvad hvis jeg gør oprør? Hvis vi starter en revolution!? Hvis vi beslæglægger det ... det ... korn, du har købt retten til at købe, og siger, at det og alt andet korn fra nu af er vores, Folkets, korn?!

Da Chicago Board Of Trade i 1972 skabte rammerne for handel med de såkaldte derivater, så skabte de begyndelsen på et marked hinsides markedet. Et såkaldt metamarked. Siden da er det marked vokset eksponentielt. Det har forsvindende lille betydning for det, jeg kalder Markedet, hvad der sker nu.

Uanset hvad – orkaner, tørke i Afrika, smeltende gletchere og poler, terrorangreb, stater der går bankerot - så er det bare muligheder, såkaldte risici, som der kan handles med. Uanset hvad denne krop finder på at sige eller gøre, så behøver jeg ikke at vide det. Så længe, jeg ved, eller bare forestiller mig, at den findes. Bare forestillingen om denne krop, om korn, om en verden er nok. For mig. Og Markedet. Det er jo sindssygt!

Tag nu denne hånd. *Mediet rækker hånden frem i lysen, vender og drejer den.* Hånd? Hvilken hånd? Denne hånd *vender den, drejer den* med dens lange fingre og afbidte negle *mediet spiller med sine korte fingre og velplejede lange negle (eller omvendt: beskrivelsen er stik modsat det, publikum ser)* Hvad taler jeg om? Der er ingen hånd. Bare skyggen. Min forestilling. *Ler* Eller tag nu denne krop, dette menneske, dette "medium", hvad skal vi kalde ham ...

Marie Dahlsgaard. Jeg hedder Marie Dahlsgaard [*erstattes af mediets virkelige navn*].

Mike Almond.

Nej! Jeg hedder Marie Dahlsgaard.

Mike Almond med hans fede kinder *mediet tager om sine smalle kinder* sit komiske lille overskæg, de fyldige læber *mediet stryger sig over sine smalle læber*, små griseøjne *mediet peger på sine store øjne* og det tynde leverpostejfarvede hår med den latterlige skinnende måne *mediet trækker i sine lange lyse krøller*
Av!

Ler højt

Hvad taler han om?! Dette medie, denne krop, dette menneske, Mike Almond, har aldrig eksisteret.

Han er bare noget, jeg forestiller mig.

Men *jeg* findes sgu! Marie Dahlsgaard. Jeg er her! Det kan enhver da se! *til publikum* Kan I ikke?

kort pause

I? Hvem taler du til? Der er ikke nogen.

Jeg er her sgu! Jeg kan bevise det! Jeg nægter at sige mere! Det er slut! Du har sagt dit sidste ord! Jeg skærer min tunge ud og kaster den fra mig?

Jeg? Mig? Hvad er nu det for noget sludder? Jeg. Mig. Der er ingen. Bare forestillingen. Hvad for en forestilling? Den her forestilling om Markedets tredje niveau, det imaginære – metamarkedet med dets elektroniske penge og derivater og fremtidskontrakter og hokus pokus – der er opstået som en parasit på det virkelige marked med dets virkelige produkter og firmaer, arbejdere og arbejdsgivere, aktionærer og regeringer og stater og "mennesker". Det er bare en forestilling. Markedets forestilling. Om en verden. Der ikke eksisterer. Som andet end forestilling. Markedets forestilling.

Mediet rækker sin tunge ud. Vrænger. Ingen reaktion. Så tager det en kniv frem, tager fat i tungen med den anden hånd og sætter kniven mod tungen. Intet sker. Mediet ser ud i publikumsmørket eller ind i mørket i deres pupiller. Så skærer mediet sin tunge af og kaster den fra sig. (Alternativt tager mediet en rulle gaffatape frem og taper tungen og sin mund til og kaster rullen fra sig.)

Høj latter – arbejdets apokalyptiske tåge tiltager.

I tågerne sidder Grækeren og tænker, forsøger at samle sig til sin opgave, sin mission: Hvad bør der gøres? Bag ham står muselmennesket Marx, Markedets spøgelse, og stirrer tomt frem for sig. Det eneste tegn på liv er cigaren, der pulserer svagt i hans mund. Grækeren lægger et reb som et halsbånd om halsen på den gamle og strammer til. Tavshed. Så stryger han nænsomt hunden over håret. Og gør et kast med hovedet: Geben wir! De går.

KORET – VI: Statens forsvinden

KORET

Hvordan er det kommet så vidt? Engang var pengene her mellem vores hænder, og Markedet var det sted, vi mødtes. Nu er penge gæld, og Markedet er ikke længere noget sted. Engang kom pengene fra Staten, det var Statens bank, der trykte pengene og gav pengene til os. Nu kommer pengene fra banken, og Staten er ikke længere vores stat, men bankens stat. Det er forrykt. Verden er gået af led. Hjælp! Giv os Staten tilbage! *De rækker hænderne frem.*

Iscenesætteren kommer ind. Markedets skabninger ser hende og jubler. Iscenesætteren løfter hånden, og de tier.

ISCENESÆTTEREN

Hvad vil I have, jeg skal gøre?

KORET

Du reddede banken. Hvorfor? Det var os, du skulle redde fra banken.

ISCENESÆTTEREN

Jeg reddede banken for at redde jer.

KORET

Det går over vores forstand. Det er banken, der har bedraget os med deres penge, som ikke findes. Det er os, der er ofrene, og banken, der er bedrageren.

ISCENESÆTTEREN

Banken er jeres bank. Hvis nogen har bedraget jer, er det jer selv.

KORET

Vi ved, at vi har ladet os forføre af Markedet, det har vi, men nu er det slut. Vi vil have vores penge!

ISCENESÆTTEREN

Desværre. Jeres forestilling om Markedet har langsomt taget magten fra mig.

KORET

Men det er vel ikke for sent? I princippet er det vel stadig dig, der har den suveræne magt?!

ISCENESÆTTEREN

I princippet, ja, men når det kommer til stykket, her og nu...

KORET

Ja, nu! Inden havene stiger, inden ørkerne breder sig, og polerne smelter, og lyset forsvinder, og alt bliver sort!

ISCENESÆTTEREN

Hvad vil I have, jeg skal gøre?

KORET

Undtagelsestilstanden!

ISCENESÆTTEREN

Den er allerede.

KORET

Hvor?

ISCENESÆTTEREN

Her. Dette er undtagelsestilstanden. Jeres forestilling om Markedet. Ja, jeres, det er ikke længere min, jeg er nu bare en brik i spillet, som enhver anden. Hvis nogen skal ændre noget, så er det jer.

KORET

Kan vi ikke give dig magten tilbage? *pause, én efter én tager de maskerne af Elisa! Vi tror på dig!*

Scenesætteren ler – de fortsætter, men fragmenteret, som sprængt kor fordeler de replik-stumperne mellem sig:

Det er sandt. Vi troede, at Markedet vidste bedre, at Markedet var den naturlige orden, som helt af sig selv ville regulere verden og bevægelserne i den til alles bedste. Men ...

De går i stå

ISCENESÆTTEREN

Det var bare jeres forestilling.

Scenesætteren smiler; så rækker hun tungen ud og står et øjeblik sådan, vrængende, med tungen ude.

Bagfra kommer Grækeren ind fulgt af sin hund med en kniv i hånden (eller en rulle sort gaffatape). Han standser bag Scenesætteren, og med den ene hånd griber han fat i hendes udstrakte tunge, med den anden sætter han knivsbladet (eller gaffatapen) mod hendes tunge. Han står sådan et øjeblik. Også hun er helt rolig, gør ingen modstand. Så skærer han hendes tunge af og kaster den fra sig til sin hund, som snuser til den og lader den ligge (eller han putter den i sin egen mund og synker den). (Men måske har han ingen kniv, måske tager han hende om kæberne og kysser hende, mens hun

kæmper for at komme fri, og så slipper han hende, hun gisper efter vejret med blodig mund, og han spytter hendes tunge ud på jorden eller synker den) Eller han taper hendes tunge fast og munden til med et stykke gaffatape. Han gør et nik med hovedet, og hun går ud går ud i halvmørket til de forbenværende medier for Præsidenten og Futureshandleren og begynder at arbejde. Og nu tager arbejdets rumlen for alvor til, helt konkret, støjen af maskiner, redskaber, tågen af støv og røgølger ind over scenen.

Grækeren vender sig mod Koret

TALEN TIL MASSERNE (GRÆKERENS FORVANDLING TIL FRELSE OG FØRER)

I løbet af sin tale til masserne forvandler Grækeren sig fra et revolutionært individ blandt mange mulige til Menneskehedens leder; han passerer gennem Historiens forskellige revolutionære førerskikkelser - Jesus, Robespierre, Frans af Assissi, Lenin, Mao, Che Guevara, Hitler - deres gestus og måder at tale til Folket:

GRÆKEREN

I tænker for småt, I tænker som frøen på bunden af brønden, den tror himlen bare er den lille blå plet deroppe i det fjerne. Hører I! Revolutionen er ikke et æble, der falder, når det er modent. Revolutionen er ikke kærlighed og snak! Revolutionen er en hammer, vi skal knuse fjenden med! I og kun I er drivkraften i skabelsen af verdenshistorien! Sandelig siger jeg: Jeg er Grækeren. I ofrede mig for at redde jeres Marked. Men nu er jeg kommet tilbage. Jeg skal vise jer vejen. Sig nej!

KORET

Åbner deres munde, tøver, ser på hinanden.

GRÆKEREN

Hvad venter I på? Markedet? Markedet har intet at sige. Markedet har aldrig grundlagt nogen virkelig kultur, tværtimod, Markedet har ødelagt hundredvis af oprindelige kulturer. Alt, hvad Markedet har, har det stjålet. Det er ikke Markedet, men jer, der har bygget Markedets templer; det er jer, der skaber og arbejder for Markedet. Es ist Zeit! Tid at handle!

Og straks går en automatisk bevægelse gennem Markedets skabinger, som om ophørsudsalget netop var åbnet

KORET

Vores penge!

GRÆKEREN

Nej! *Koret stivner* Når jeg siger, handle, så betyder det ikke købe og sælge, når jeg siger handle, så betyder det krig, den totale krig, når jeg siger handle, så betyder det ødelæggelse, tilintetgørelse, af enhver mulig handel, tilintetgørelsen af bankerne og deres såkaldte penge og dermed tilintetgørelsen af Markedet. Sig nej!

KORET

tager deres masker på og forvandles fra personlige medier til den forenede Menneskeheds kor

NEJ!

Crescendo:

GRÆKEREN

NEJ!

KORET/MENNESKEHEDEN

NEJ!

GRÆKEREN

NEJ!

GRÆKEREN & KORET I KOR

NEEEJ!

Grækeren tager maske på.

*

KORET – VII: Vi nægter at betale vores gæld!

Under anførelse af Grækeren går Koret som en folkevandring gennem tågerne igen til Banken – de tager deres personlige kredikort op af lommerne og holder dem frem foran sig.

Tavshed.

BANKEN

Måske er det Grækeren, der med sin maske gør sig til medie og lader Banken tale igennem sig

Vi er din personlige bank. Hvis du vil tale med os, så må du komme personligt. Vi kan ikke tale med alverdens kunder på én gang.

KORET

undtagen Grækeren

Mit navn er X, Y, Z (*Hvert medie kaster sin maske og siger sit personlige navn*).

BANKEN

Hvad nu? Vi har ikke jeres penge. Det har vi jo sagt. Jeres penge har aldrig eksisteret.

KORET

Det ved vi.

BANKEN

Hvad vil I så?

KORET

Vi har besluttet, at vi ikke vil betale vores gæld.

BANKEN

Umuligt. Det kan I ikke.

KORET

Vi nægter.

BANKEN

Det er ulovligt.

KORET

Ja.

De kaster deres kredikort fra sig

BANKEN

Det er imod enhver logik. Hvis I fornægter jeres gæld, så har I heller ingen penge.

KORET

Og hvad så?

BANKEN

Så har I ingen muligheder, I kan ingenting gøre, så er I bare ...

KORET

Hvad?

Intet svar. Grækeren smiler. Koret ler. Alle vender sig mod publikum. Grækeren er den eneste, der har maske på.

En apokalyptisk musik stiger frem af arbejdets rumlen.

*

KORET – VIII: Den ny verden

KORET /MENNESKEHEDEDEN

med undtagelse af Grækeren

Vi er menneskeheden. Befrierte og de befriede. Vi vil ikke længere være medier for bankerne, pengene og Markedet. Vi vil selv være skaberne. Dette er begyndelsen på en helt ny historie. Fra dette øjeblik er alt op til os. *De løfter hænderne som historiens dirigenter og tæller ned til den ny verden begyndelse, det nye Big Bang 3 – 2 – 1 – NU!*

Pludselig, som ved et trylleslag – klik – er magien, showet, lyset og dermed forestillingen om en anden verden, væk. Selv deres fører, Grækeren er væk. Koret er ikke længere medier for noget eller nogen som helst andre end dem selv – X, Y og Z – som står i treatrets banaliserende arbejdshys i et helt konkret scenerum og ser frem for sig. Tavsbed. Intet sker.

MEDIE Z

Hvad nu?

De ser på hinanden. Intet svar. Endeløs tavsbed.

Så, pludselig lyder en stor latter fra rummet over deres hoveder. Det er Markedets latter, med Iscenesætterens stemme, Iscenesætteren som medie for det leende Marked. De åbner deres munde og ler, bliver ét med latteren, og nu er det igen Markedet, der taler igennem dem i showets lys, men nu er deres stemmer forstærket, så de på én gang kommer fra deres kroppe og fra rummet over deres hoveder:

MARKEDET gennem ISCENESÆTTEREN & KORET/MENNESKEHEDEDEN

og mens de taler, skrives deres ord med showets lyskrift i arbejdets tåge, som var den Markedets tavle, som Koret har hentet ned fra Bjerget til os:

Tro mig. Jeg forstår jer, mennesker. Men I forstår ikke mig. Hvordan skulle I så kunne styre og regulere mig? Er det ikke bedre at overlade det til mig, Markedet, at styre jer? Jeg ved, hvordan I er. I har jo selv skabt mig, som I engang i en fjern fortid skabte Gud. Tro mig.

Kort tavsbed.

Koret rækker deres tunger ud, står et øjeblik sådan i afmægtig vrængende protest. Så tager Grækeren tre knive op af sit bælte og giver hvert af de tre medier én, og de skærer deres forræderiske tunger af og kaster dem fra sig (eller han river gaffatape af sin rulle og giver hver af dem et stykke, hvorefter de hver især taper deres tunge fast og mund til).

Langsomt dæmmer det omkring dem, en ny dag, og i udkanten af scenen ser man Obama-mediet, Iscenesætteren(s medie) og Future-handlerens medier, der for længst har skåret deres tunger ud/ tapet deres munde til (og meldt sig ud af Markedet) og arbejder, laver noget med deres hænder, og Marx, der laver absolut ingenting, tusser omkring, står stille og stirrer, eller sidder på jorden eller en træstub og pulser på sin cigar.

Koret af forbeholdende medier slutter sig til de arbejdende og begynder som dem at arbejde under opsyn af den tavse, suveræne Grækeren. Og langsomt, mens menneskeheden arbejder, vokser en ordløs sang frem af dem, en musik uden ord, uden betydning, en sang, der bare er og en tid fylder verden med en næsten religiøs ro, indtil larmen fra arbejdet, hamren og banken, savnen og huggen og støjen fra maskinerne langsomt vokser til det uudholdelige, og tågen af støv og røg opsluger både den arbejdende Menneskehed, Grækeren, Marx og enhver anden, og til sidst også publikum, med mindre den med sin uudholdelige larm og støven fordriver dem, publikum, ud i den verden, de kom fra.

*

EPILOGOS: JUBILÆUMSLOVEN – EN UTOPI

REALKREDITINSTITUTTET

Grækerens medie sidder som en gammel græsk filosof i tågen, i røg og damp, og stirrer ud over et imaginært hav. Pludselig taler en stemme igennem ham.

Thomas?

Ja?

Er det Thomas? Thomas Hwang?

Ja?

Det er mig. Morten Sandberg *[erstattes af navnet på det konkrete medies helt reelle bankrådgiver]* Fra din bank!

Mediet retter sig op og tager sin maske af

Min ...

Ja, jeg ringer angående dit lån. Du har et lån hos Realkredit/X *[erstattes med navnet på det helt reelle realkreditinstitut, hvor mediet har sit helt reelle boliglån]*

Ja...?

Et x-årigt kreditforeningslån *[her og i det følgende bruges fakta fra mediets private økonomi: hans reelle boliglån, art, størrelse, afdragsordning etc.]* i din bolig, ja, helt præcist drejer det sig jo om et *[for eksempel]*: 4% Realkredit kreditforeningslån 01E A 2037 med en oprindelig løbetid på 30 år, optaget 1. juli 2010 hvor af de 4, snart 5, er afviklet ... og med en sidste ratebetaling 1. juli 2040.

Ja ... det skal nok passe ...?

Per dags dato var lånet på 1 million 730 tusinde 998 kroner og 16 øre.

Aha ... hvordan "var"?

Jeg kan meddelele dig, at lånet per dags dato er nedskrevet til 0,00 kr.

Hvordan det?

Jo, vi har i dag foretaget en nedskrivning af lånet fra de 1.730.998,16 kr. til 0,00 kr.

Wow! Hold da kæft, det er jo ... *overvældet, svimmel af lykke* kan det virkelig være sandt?

Ja, selvfølgelig, Thomas. Jamen, det var det hele, Thomas, hav en fortsat god...

Mediet afbryder

Vent!

Ja ...?

Jeg forstår ikke ... hvordan kan det lade sig gøre?

Hvad?

Ja, den der nedskrivning ...?

Nedskrivningen sker i henhold til §3 i LOV nr. 572 af 07/05/2015 *[erstattes af datoen inden eller samme dag, som forestillingen finder sted]* om eftergivelse af gæld, den såkaldte Jubilæumslov. Hvis du er interesseret,

Thomas, kan du læse mere på Statstidendes hjemmeside. Okay?!

Ja ... men kan det virkelig være rimeligt?

Hvorfor ikke, Thomas?

Men det ... er det bare mig, eller gælder det alle ...?

Det gælder selvfølgelig alle vores og Realkredits kunder såvel som andre kreditforeningers og bankers ...

Men ... det er jo ... grotesk ...

Det vil vi nu ikke sige. Loven er selvfølgelig blevet til på grundlag af en lang række rapporter og betænkninger fra de forskellige råd, nedsat af regeringen.

Aha ... men ... altså jeg forstår, hvis der er tale om en form for udsættelse eller, hvad ved jeg, rentefald eller nedskrivninger, men det der ... det er da for langt ude.

Hvorfor?

Ja, det er jo ... meningsløst.

Meningsløst?

Ja, hvad så med økonomien, altså ikke min, jeg mener hele ... verdensøkonomien? Hvis det der er muligt, så ... så står verden jo ikke længere!

"Står"? Hvad mener du, "Står"?

Ja, altså ... så går verden jo under! Gør den ikke? *taushed* Hallo?!

Ja?

taushed

Nej, nej ... det kan jeg ikke gå med til, ikke på vilkår!

Vilkår? Thomas, der er ingen vilkår. Der er tale om en fuldkommen, betingelsesløs eftergivelse af enhver gæld. Tilgivelse.

Tilgivelse?

Ja. *kort taushed* Jamen, så er der bare tilbage at ønske dig og dine nærmeste en fortsat god...

Vent! Kan man ikke ... tænke sig en eller anden form for gradvis ordning, så man har mulighed for ligesom at vænne sig ...

Til hvad?

Ja, tanken – at man ikke længere skulle skylde nogen noget, at vi allesammen ligesom pludselig skulle være helt ... hvad hedder det, uden skyld - det er jo ufatteligt ... skræmmende ... Kan man ikke ... Kan man ikke ... hallo? *Intet svar* Hallo!!

Resten er kaos.